ÖZGÜNLAW
PROTECTING YOUR INTERESTS

HUKUK BÜLTENİ

Sayı 96 Şubat 2026

Başlarken...

Dünyadan ve Türkiye'den güncel hukuki gelişme ve haberlere yer verdiğimiz Hukuk Bültenimizin Şubat sayısını sizlerle paylaşmaktan mutluluk duyuyoruz.

Bültenimizde yer alan içerik yalnızca bilgi verme amaçlı olup konulara ilişkin detaylı bilgiler için bizimle irtibata geçmenizden memnuniyet duyacağız.

Mart ayında görüşmek üzere!

Editörler:
Burcu Çelik Gökçen
Osman Serhat Demirci

İşverenin Çalışanlardan Uyuşturucu Testi Talep Etme Hakkı ve Bu Hakkın Hukuki Sınırları

Bilindiği üzere çalışanlardan uyuşturucu testi talep edilmesi, işverenin iş sağlığı ve güvenliğini sağlama yükümlülüğü ile çalışanın özel hayatının gizliliği ve kişisel verilerinin korunması hakkı arasında hassas bir denge kurulmasını gerektirir. Uyuşturucu testi, doğrudan kişinin sağlık verisini ortaya koyduğundan, hem Anayasal koruma alanına hem de 6698 sayılı Kişisel Verilerin Korunması Kanunu ("KVKK") kapsamında özel nitelikli kişisel veri rejimine tabi tutulmuştur. **(Sayfa 2)**

Vasiyetnamede Mirasçılıktan Çıkarma ve Saklı Pay Hakkının Değerlendirilmesi

Vasiyetname ile bir yasal mirasçının mirasçılıktan çıkarılması için belirli şartların oluşması gerekmektedir. Miras bırakanın vasiyet ettiği anda ehliyetli olması bir diğer deyişle ayırt etme gücüne sahip ve on beş yaşını doldurmuş olunması gerekmektedir. Ehliyetsizlik halinde vasiyetnamenin iptali yoluna gidilebilecektir. Bir diğer şart ise mirastan çıkarmanın haklı bir nedene dayanmasıdır. Haklı nedenin neler olabileceği hakkında kanunda belirli çerçeveler çizilmiştir. **(Sayfa 7)**

TBK M.158 Kapsamında Davanın Reddinde Ek Süre ve Yargıtay Uygulaması

Maddî hukukta süreler zamanaşımı ve hak düşürücü süreler olmak üzere ikiye ayrılır. İşbu süreler, hukuk düzeninde hukuki güvenliğin ve istikrarın sağlanmasına hizmet eden temel kurumlardır. Bu süreler sayesinde borçlu, süresiz bir dava tehdidi altında kalmaktan korunmakta; uyuşmazlıkların makul bir zaman dilimi içinde çözümlenmesi amaçlanmaktadır. Bununla birlikte, söz konusu sürelerin katı ve şekli biçimde uygulanması, bazı durumlarda maddi hakkın esası incelenmeksizin ortadan kalkmasına yol açabilmektedir. **(Sayfa 9)**

Mali Müşavirlerin Cezai Sorumluluğunun Yargıtay Kararı Işığında Değerlendirilmesi

Vergi ceza hukukunda sahte fatura düzenleme suçu hem ekonomik düzenin korunması hem de mali disiplinin sağlanması bakımından yüksek öneme sahiptir. 213 sayılı VUK 359. maddesi kapsamında düzenlenen bu suç, uygulamada çoğu kez iştirak, azmettirme ve yardım etme biçimleriyle karşımıza çıkmaktadır. Sahte fatura düzenleme fiili, çoğu kez tek bir fail tarafından değil, şirket ortakları, temsilciler, muhasebeciler ve üçüncü kişiler arasında kurulan iş bölümü çerçevesinde gerçekleştirilmektedir. **(Sayfa 13)**

4054 Sayılı Rekabetin Korunması Hakkında Kanun'un 15. Maddesinde Düzenlenen Rekabet Kurulu'nun Yerinde İnceleme Yetkisine Yönelik Anayasa Mahkemesi 6 Kasım 2025 Tarihli ve E.2023/174, K.2025/224 Sayılı Kararının İncelenmesi

4054 sayılı Rekabetin Korunması Hakkında Kanun'un "Yerinde İnceleme" başlıklı 15. maddesi, Rekabet Kurulu'na, Kanun'la kendisine tevdi edilen görevleri yerine getirirken gerekli gördüğü durumlarda teşebbüsler ve teşebbüs birlikleri nezdinde yerinde inceleme gerçekleştirme yetkisi tanımaktadır. Anılan düzenleme uyarınca Kurul; teşebbüslerin veya teşebbüs birliklerinin defter ve belgelerini, fiziki ya da elektronik ortamda ve bilişim sistemlerinde tutulan her türlü veri ve dokümanı inceleyebilmektedir. **(Sayfa 15)**

Hisse Senetlerinin Alacağın Temliki Hükümlerine Göre Devrinde Yazılılık Şartı ve Ankara Bölge Adliye Mahkemesi 21. Hukuk Dairesi'nin 2024/390 E., 2025/691 K. Sayılı Kararının İncelemesi

Alacağın temliki (alacağın devri), bir alacaklının sahip olduğu alacak hakkını, borçlunun rızasına gerek olmaksızın üçüncü bir kişiye devretmesidir. Alacağın temlikinin hüküm doğurması için devreden ve devralanın iradelerinin uyuşması ve yazılı şekil şartının sağlanması gerekmektedir. TBK m. 184 uyarınca alacağın devri yazılı şekilde yapılmadıkça geçerli olmayacaktır. Bu nedenle anonim şirket hisse senetlerinin alacağın temliki hükümlerine göre devrinde, payın devredildiğini açıkça ortaya koyan yazılı bir temlik beyanının bulunması zorunludur. **(Sayfa 18)**

Güncel Haberler

Anayasa Mahkemesi'nden Belirsiz Alacak Davası ile İlgili Önemli Karar! ***(Sayfa 12)***
Birleşme ve Devralmalarda Rekabet Kurulu İznine İlişkin Tebliğ Güncellendi! ***(Sayfa 12)***
Fiyat Etiketi Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik Resmî Gazete'de Yayımlandı! ***(Sayfa 21)***
Yargı Çevrelerinde Önemli Değişiklik! ***(Sayfa 21)***
Rekabet Kurulu'ndan Bankalara İş Gücü Piyasası Soruşturması (24 Şubat 2026)! ***(Sayfa 21)***

İŞVERENİN ÇALIŞANLARDAN UYUŞTURUCU TESTİ TALEP ETME HAKKI VE BU HAKKIN HUKUKİ SINIRLARI

I. GİRİŞ

Bilindiği üzere çalışanlardan uyuşturucu testi talep edilmesi, işverenin iş sağlığı ve güvenliğini sağlama yükümlülüğü ile çalışanın özel hayatının gizliliği ve kişisel verilerinin korunması hakkı arasında hassas bir denge kurulmasını gerektirir. Uyuşturucu testi, doğrudan kişinin sağlık verisini ortaya koyduğundan, hem Anayasal koruma alanına hem de 6698 sayılı Kişisel Verilerin Korunması Kanunu ("KVKK") kapsamında özel nitelikli kişisel veri rejimine tabi tutulmuştur.

Bu konuyu bu çalışmam ile Anayasa, KVKK, 4857 sayılı İş Kanunu, 6331 sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu, Yargıtay kararları ve Kişisel Verileri Koruma Kurulu ("Kurul") içtihatları çerçevesinde ele almış bulunmaktayım.

II. İŞVERENİN ÇALIŞANLARDAN UYUŞTURUCU TESTİ TALEP ETME HAKKI YASAL DÜZENLEMELER

2.1. ANAYASA M. 20 – ÖZEL HAYAT VE KİŞİSEL VERİLERİN KORUNMASI

Anayasa m. 20 uyarınca:

"Herkes, özel hayatına ve aile hayatına saygı gösterilmesini isteme hakkına sahiptir."
"Herkes, kendisiyle ilgili kişisel verilerin korunmasını isteme hakkına sahiptir."

Aynı maddede kişisel verilerin ancak kanunda öngörülen hallerde veya kişinin açık rızasıyla işlenebileceği düzenlenmiştir.

Bu düzenlemeye göre uyuşturucu testi, kişinin fiziksel ve psikolojik sağlık durumuna ilişkin veri içerdiğinden doğrudan özel hayat alanına müdahale niteliği taşıdığı kabul edilmelidir. Bu nedenle:

- Müdahale kanuni dayanağa sahip olmalı,
- Meşru amaç taşımalı,
- Ölçülü ve gerekli olmalıdır.

Genel ve soyut nitelikte, tüm çalışanlara yönelik rutin uyuşturucu testi uygulaması ölçülülük ilkesine aykırılık riski taşır.

Anayasa Mahkemesi birçok kararında (AYM, B. No: 2013/1223; B. No: 2014/18001) kişisel verilerin korunmasının özel hayatın gizliliği hakkının bir parçası olduğunu vurgulamıştır. [1] [2]

Uyuşturucu testi;

- Kişinin biyolojik örneğinin alınmasını,
- Sağlık durumunun belirlenmesini,
- Potansiyel bağımlılık durumunun tespitini

içerdiğinden ağır bir müdahale niteliğinde kabul edilmelidir. Bu sebeple de müdahalenin aşağıdaki şartları taşıması gerekmektedir;

1. Kanuni dayanağı olmalı,
2. Meşru amaç taşımalı,
3. Ölçülü ve gerekli olması gerekir.

2.2. KİŞİSEL VERİLERİN KORUNMASI KANUNU (KVKK) KAPSAMINDA HUKUKİ DÜZENLEME

2.2.1. Özel Nitelikli Kişisel Veri (KVKK m. 6)

KVKK m. 6/1:

"Sağlık verileri özel nitelikli kişisel veridir."

Bu düzenlemeye göre uyuşturucu testi sonucunun, doğrudan sağlık verisi olarak kabulü gerekir.

2.2.2. Sağlık Verisinin İşleme Şartları

Bilindiği üzere KVKK m. 6/2 hükmü gereğince özel nitelikli kişisel veriler kural olarak açık rıza olmaksızın işlenemez.

Ancak KVKK m. 6/3 bu şartlara istisna tanınmıştır.

KVKK m. 6/3 maddesi hükmü;

"Özel nitelikli kişisel verilerin işlenmesi yasaktır. Ancak bu verilerin işlenmesi;

a) İlgili kişinin açık rızasının olması,
b) Kanunlarda açıkça öngörülmesi,
c) Fiili imkânsızlık nedeniyle rızasını açıklayamayacak durumda bulunan veya rızasına hukuki geçerlilik tanınmayan kişinin, kendisinin ya da bir başkasının hayatı veya beden bütünlüğünün korunması için zorunlu olması,
ç) İlgili kişinin alenileştirdiği kişisel verilere ilişkin ve alenileştirme iradesine uygun olması,
d) Bir hakkın tesisi, kullanılması veya korunması için zorunlu olması,
e) Sır saklama yükümlülüğü altında bulunan kişiler veya yetkili kurum ve kuruluşlarca, kamu sağlığının korunması, koruyucu hekimlik, tıbbi teşhis, tedavi ve bakım hizmetlerinin yürütülmesi ile sağlık hizmetlerinin planlanması, yönetimi ve finansmanı amacıyla gerekli olması,
f) İstihdam, iş sağlığı ve güvenliği, sosyal güvenlik, sosyal hizmetler ve sosyal yardım alanlarındaki hukuki yükümlülüklerin yerine getirilmesi için zorunlu olması,

g) Siyasi, felsefi, dini veya sendikal amaçlarla kurulan vakıf, dernek ve diğer kâr amacı gütmeyen kuruluş ya da oluşumların, tâbi oldukları mevzuata ve amaçlarına uygun olmak, faaliyet alanlarıyla sınırlı olmak ve üçüncü kişilere açıklanmamak kaydıyla; mevcut veya eski üyelerine ve mensuplarına veyahut bu kuruluş ve oluşumlarla düzenli olarak temasta olan kişilere yönelik olması, halinde mümkündür.
(4) Özel nitelikli kişisel verilerin işlenmesinde, ayrıca Kurul tarafından belirlenen yeterli önlemlerin alınması şarttır.
Sağlık verileri kamu sağlığının korunması ve tıbbi amaçlarla sır saklama yükümlülüğü altındaki kişiler tarafından işlenebilir."

şeklindedir.

Bu çerçevede:

- Test işyeri hekimi aracılığıyla yapılmalıdır.
- İşveren doğrudan sağlık verisine erişmemelidir.
- Veri minimizasyonu uygulanmalıdır.

2.2.3. KVK Kurulu Kararları Işığında Değerlendirme

Kurul, çalışan verilerinin işlenmesinde şu ilkeleri vurgulamaktadır:

2.2.3.1. Açık Rızanın Geçerliliği

Kurul'un 31.05.2019 tarihli ve 2019/165 sayılı kararında, iş ilişkisinde açık rızanın "özgür iradeye dayanması" şartının tartışmalı olduğu, işveren karşısında çalışanın rızasının her zaman serbestçe verilmiş sayılamayacağı belirtilmiştir [3]. Dolayısıyla iş sözleşmesine konulacak genel bir "uyuşturucu testini kabul ediyorum" hükmü, tek başına yeterli olmayabilir.

2.2.3.2. Ölçülülük ve Amaçla Bağlantılılık

Kurul'un 25.03.2019 tarihli ve 2019/78 sayılı kararında, işverenlerin çalışan verilerini ancak işin yürütülmesiyle bağlantılı ve ölçülü şekilde işleyebileceği vurgulanmıştır [4]. Bu yaklaşım uyarınca; genel ve tüm çalışanlara uygulanan rutin uyuşturucu testi uygulaması ölçülülük ilkesine aykırılık riski taşımaktadır.

2.3. İŞ HUKUKU VE İŞ SAĞLIĞI GÜVENLİĞİ BOYUTU

2.3.1. 6331 Sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanun

İş Sağlığı ve Güvenliği Kanun 4. Maddesi gereğince işveren, çalışanların işle ilgili sağlık ve güvenliğini sağlamakla yükümlüdür.

Gerçekten de 6331 Sayılı Kanun 4. Maddesi;

"MADDE 4 – (1) İşveren, çalışanların işle ilgili sağlık ve güvenliğini sağlamakla yükümlü olup bu çerçevede;

"a) Mesleki risklerin önlenmesi, eğitim ve bilgi verilmesi dâhil her türlü tedbirin alınması, organizasyonun yapılması, gerekli araç ve gereçlerin sağlanması, sağlık ve güvenlik tedbirlerinin değişen şartlara uygun hale getirilmesi ve mevcut durumun iyileştirilmesi için çalışmalar yapar.
b) İşyerinde alınan iş sağlığı ve güvenliği tedbirlerine uyulup uyulmadığını izler, denetler ve uygunsuzlukların giderilmesini sağlar.
c) Risk değerlendirmesi yapar veya yaptırır.
ç) Çalışana görev verirken, çalışanın sağlık ve güvenlik yönünden işe uygunluğunu göz önüne alır.
d) Yeterli bilgi ve talimat verilenler dışındaki çalışanların hayati ve özel tehlike bulunan yerlere girmemesi için gerekli tedbirleri alır.
(2) İşyeri dışındaki uzman kişi ve kuruluşlardan hizmet alınması, işverenin sorumluluklarını ortadan kaldırmaz.
(3) Çalışanların iş sağlığı ve güvenliği alanındaki yükümlülükleri, işverenin sorumluluklarını etkilemez.
(4) İşveren, iş sağlığı ve güvenliği tedbirlerinin maliyetini çalışanlara yansıtamaz."

şeklindedir.

6331 Sayılı Kanun 15. Maddesinde Sağlık Gözetimi başlığı ile düzenleme yapılmıştır.

6331 Sayılı Kanun 15. Maddesi;

"MADDE 15 – (1) İşveren;
a) Çalışanların işyerinde maruz kalacakları sağlık ve güvenlik risklerini dikkate alarak sağlık gözetimine tabi tutulmalarını sağlar.

b) Aşağıdaki hallerde çalışanların sağlık muayenelerinin yapılmasını sağlamak zorundadır:

1) İşe girişlerinde.
2) İş değişikliğinde.
3) İş kazası, meslek hastalığı veya sağlık nedeniyle tekrarlanan işten uzaklaşmalarından sonra işe dönüşlerinde talep etmeleri hâlinde.

4) İşin devamı süresince, çalışanın ve işin niteliği ile işyerinin tehlike sınıfına göre Bakanlıkça belirlenen düzenli aralıklarla.

(2) Tehlikeli ve çok tehlikeli sınıfta yer alan işlerde çalışacaklar, yapacakları işe uygun olduklarını belirten sağlık raporu olmadan işe başlatılamaz.[7]

(3) (Değişik birinci cümle: 10/9/2014-6552/17 md.) Bu Kanun kapsamında alınması gereken sağlık raporları işyeri hekiminden alınır. 50'den az çalışanı bulunan ve az tehlikeli işyerleri için ise ÇASMER'lerden, aile hekimlerinden veya diğer kamu sağlık hizmeti sunucularından da alınabilir. Raporlara itirazlar Sağlık Bakanlığı tarafından belirlenen hakem hastanelere yapılır, verilen kararlar kesindir.[8][9]

(4) Sağlık gözetiminden doğan maliyet ve bu gözetimden kaynaklı her türlü ek maliyet işverence karşılanır, çalışana yansıtılamaz.

(5) Sağlık muayenesi yaptırılan çalışanın özel hayatı ve itibarının korunması açısından sağlık bilgileri gizli tutulur."

şeklindedir.

Görüleceği üzere işveren tarafından çalışanların sağlık gözetimi yapılmalıdır. Ancak bu gözetim:

- Risk değerlendirmesine dayanmalı,
- İşin niteliğiyle bağlantılı olmalı,
- Ölçülü olmalıdır.

Ağır ve tehlikeli işler, sürücülük, makine operatörlüğü, havacılık ve güvenlik hizmetlerinde test uygulaması daha güçlü hukuki zemine oturur. Ancak bunlar dışında çalışan çalışanlardan test istenmesi başkaca koşullarının da sağlanmasını gerektirebilir.

Öte yandan 6331 sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu'nun 28. maddesine göre;

-İşyerine, sarhoş veya uyuşturucu madde almış olarak gelmek ve işyerinde alkollü içki veya uyuşturucu madde kullanmak yasaktır.
-İşveren, işyeri eklentilerinden sayılan kısımlarda, ne gibi hallerde, hangi zamanda ve hangi şartlarla alkollü içki içilebileceğini belirleme yetkisine sahiptir.

Ancak aşağıdaki çalışanlar için alkollü içki kullanma yasağı uygulanmaz:

-Alkollü içki yapılan işyerlerinde çalışan ve işin gereği olarak üretileni denetlemekle görevlendirilenler.

-Kapalı kaplarda veya açık olarak alkollü içki satılan veya içilen işyerlerinde işin gereği alkollü içki içmek zorunda olanlar.

- İşinin niteliği gereği müşterilerle birlikte alkollü içki içmek zorunda olanlar.

Bu düzenlemeler dikkate alındığında, kural olarak işçinin işyeri dışında alkol alması fesih sebebi değildir. İşçinin işyerine sarhoş bir şekilde gelmesi işverene iş sözleşmesini haklı nedenle feshetme imkânı sağlar. İşçinin işyeri dışında aldığı alkolün haklı fesih nedeni olabilmesi için alınan alkol düzeyi işçiyi sarhoş edecek boyutta olmalı, işçinin irade ve davranışlarını olumsuz yönde etkilemeli ve giderek işçinin iş görme borcunu yerine getirememesine sebep olmalıdır. Ancak işçinin işyerine uyuşturucu madde alarak gelmesi söz konusu uyuşturucu maddenin etkisine bakılmaksızın işverene iş sözleşmesini haklı nedenle feshetme imkânı sağlamaktadır.

Ayrıca işyerinde alkol ya da uyuşturucu madde kullanılması da haklı nedenle fesih sebebidir. Bu hususa aşağıda değineceğiz.

2.3.2. Yargıtay Kararları Işığında Değerlendirme

İşyerinde Uyuşturucu Kullanımı ve Haklı Fesih Yargıtay 9. Hukuk Dairesi'nin çeşitli kararlarında (Yargıtay 9. HD, 2008/18614 E., 2010/14204 K.; Yargıtay 22. HD, 2015/24607 E., 2017/13319 K.) işyerinde uyuşturucu madde kullanımı veya etkisi altında çalışma haklı fesih sebebi kabul edilmiştir. [5] [6]

Ayrıca benzer şekilde;

Yargıtay 9. Hukuk Dairesi'nin 21.04.2008 Tarih ve 2007/31257, E. 2008/9580 K. sayılı kararı;

"İşçinin iş sözleşmesinden doğan yükümlülüğünün alkol kullanımı nedeniyle ihlali, alkol bağımlılığına dayanmıyorsa, işçinin davranışlarından kaynaklanan fesih sebebi söz konusu olur. İşçinin tıbbi anlamda hastalık olarak nitelendirilebilecek alkol bağımlılığı varsa, hastalığa dayalı işçinin yetersizliğinden kaynaklanan feshin ilkeleri uygulanmalıdır. İş Kanunu'na göre, işyerine sarhoş veya uyuşturucu madde almış olarak gelmek ve işyerinde alkollü içki veya uyuşturucu madde kullanmak yasaktır. Haklı fesih nedeninin doğumu için işçinin mutlaka alkolik veya uyuşturucu madde bağımlısı olması gerekli olmayıp söz konusu durumlardan birinin gerçekleşmesi yeterlidir" [7]

Yargıtay 9. Hukuk Dairesi'nin 12.12.2005 Tarih ve 2005/36147 E. 2005/39144 K. sayılı kararı;

"…işçinin işyerine uyuşturucu madde alarak gelmesi yasak olmasına rağmen alkollü içki almış olarak gelmesi yasak değildir. İşyeri dışında alınan alkol sarhoşluğa yol açmışsa, bu şekilde işyerine, bir başka anlatımla sarhoş gelmek yasaktır. Bu nedenle alkollü içki almış olmakla birlikte sarhoşluk belirtileri göstermeyen işçinin işyerine gelmesi İş K. m. 25/II-d kapsamında bir haklı neden olarak kabul edilemez. İşçinin işyeri dışında aldığı alkollü içki miktarı işçinin irade ve davranışlarını ve işini normal şekilde yürütülmesini etkilemiyorsa, sadece içki almış olması sözleşmenin feshi için yeterli değildir. Buna karşılık işyerinde alkollü içki kullanmak, sarhoşluğa yol açmasa bile fesih için yeterli bir sebeptir." [8]

Görüldüğü üzere 4857 sayılı İş Kanunu m. 25/II uyarınca işçinin işyerinde sarhoş ya da uyuşturucu madde etkisi altında bulunması işverene derhal fesih hakkı vermektedir.

Yargıtay içtihatlarında:

- İşverenin somut ve ciddi şüpheye dayanması,

- Olayın objektif delillerle desteklenmesi

aranmaktadır.

"Tanık anlatımlarına ve Cumhuriyet Savcılığında alınan kendi beyanına göre davacının işyerine alkollü geldiği sabittir. 4857 Sayılı yasanın 25/11 – d ve 84/1 maddeleri gereğince uyarıya rağmen işyerine sarhoş olarak gelmek işverene haklı fesih imkânı tanır.

İşveren davacının işyerine iradi biçimde sarhoş gelmesi üzerine yasal fesih hakkını kullanmış olup, haklı fesih karşısında davacının kıdem ve ihbar tazminatı isteklerinin reddine karar vermek gerekirken hatalı gerekçe ile kabulüne hüküm kurulması hatalı olup bozmayı gerektirmiştir." (Yargıtay 9. Hukuk Dairesi'nin 21.06.2010 Tarih ve E.2008/29926, K.2010/19573 sayılı kararı) [9]

Ayrıca Yargıtay, işverenin denetim hakkını kullanırken ölçülülük ilkesine uyması gerektiğini birçok kararında vurgulamıştır (Yargıtay 9. HD, 2014/17359 E., 2016/9609 K.). [10]

Bu yaklaşım uyuşturucu testi bakımından da geçerli olduğunu düşünmekteyiz.

III. İŞVERENİN ÇALIŞANLARDAN UYUŞTURUCU TESTİ TALEP ETMEHAKKIN HUKUKİ SINIRLARI

3.1. Somut Şüphe Halinde Test Talebi Hakkı (İş Kanunu m. 25)

Bilindiği üzere 4857 Sayılı İş Kanunu m. 25/II gereğince İşveren açısından haklı nedenle derhal fesih imkânı veren düzenleme konumuz bakımından özellikle şu hükümler bakımından önem taşımaktadır.

İş Kanunun m.25/II-d;

"İşçinin işyerinde, yedi günden fazla hapisle cezalandırılan ve cezası ertelenmeyen bir suç işlemesi."

Uyuşturucu kullanımı tek başına bu bent kapsamında olmasa da, işyerinde suç teşkil eden bir fiil varsa bu hüküm uygulanabilir.

İş Kanunun m.25/II-e;

"İşçinin, işverenin güvenini kötüye kullanmak, doğruluk ve bağlılığa uymayan davranışlarda bulunmak…"

İşyerinde uyuşturucu kullanımı, özellikle işin niteliği (şoför, operatör, tehlikeli iş, sağlık çalışanı vs.) gereği güven ilişkisini zedeleneceğinden bu hüküm uygulanabilir.

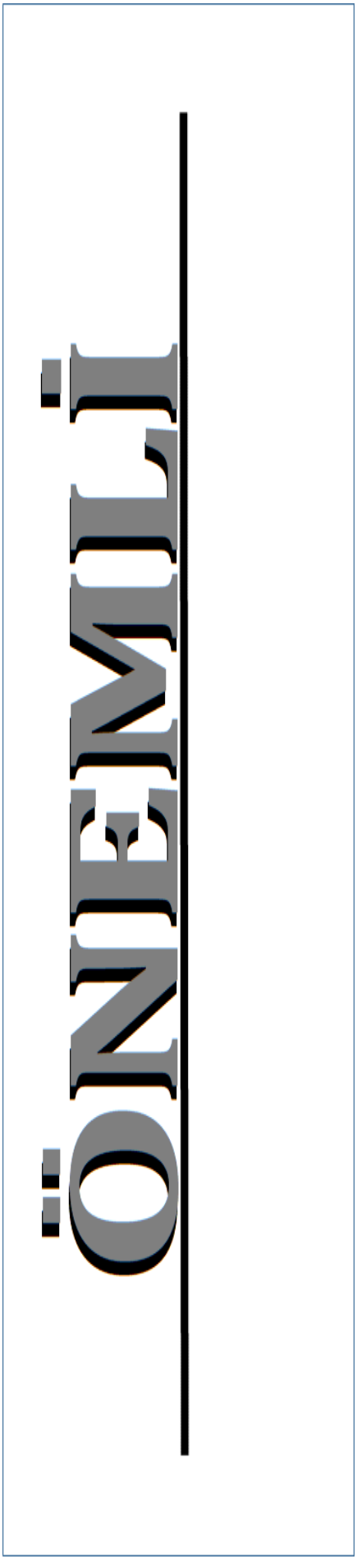
İş Kanunun m.25/II-ı;

"İşçinin kendi isteği veya savsaması yüzünden işin güvenliğini tehlikeye düşürmesi…"

Özellikle 6331 sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu kapsamında, iş güvenliğini riske atan uyuşturucu kullanımı bu bent kapsamında haklı fesih sebebi sayılmalıdır.

Yine yukarıda da değindiğimiz üzere 6331 Sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu m.19'a göre, çalışan, iş sağlığı ve güvenliğine ilişkin kurallara uymakla yükümlüdür. Uyuşturucu etkisi altında çalışmak, iş güvenliğini ciddi şekilde tehlikeye sokuyorsa işveren açısından fesih sebebi oluşturmalıdır.

Yukarıda da bahsetmiş olduğumuz üzere Yargıtay, somut olaya göre değerlendirme yapmaktadır.

Temel kriterler:

- İşin niteliği

- İşyerinde kullanılıp kullanılmadığı

- Güvenlik riski oluşturup oluşturmadığı

- İşyerine uyuşturucu getirilip getirilmediği

Bu kapsamda değerlendirme yaptığımızda işverenin:

- İşçinin uyuşturucu etkisi altında olduğuna dair makul ve objektif emarelere sahip olması,

- İşyerinde güvenliği tehlikeye düşüren davranışların gözlemlenmesi

- Bu hususun tekrarlanması

halinde test talep etmesinin hukuka uygun kabul edilmedi gerektiğini düşünmekteyim.

Bu durumda uygulama bu test talebinin genel değil, bireysel, disiplin süreci kapsamında ve somut olay temelli olabileceği görüşündeyiz.

3.2. Özel Kanuni Düzenleme

Bazı sektörlerde (havacılık, denizcilik, toplu taşıma, güvenlik hizmetleri gibi) özel mevzuat test zorunluluğu getirebilir.

Kanuni düzenleme mevcutsa:

- KVKK bakımından kanuni işleme şartı oluşur,

- Açık rıza aranmayabilir.

Özel Kanuni düzenleme ile işverenin çalışanlarından bu yönde test talebinde bulunma hakkı olduğunu düşünmekteyiz.

3.3. Açıklamış olduğumuz hukuki dayanaklar çerçevesinde uyuşturucu testi:

- Sağlık verisi içerdiğinden özel nitelikli kişisel veridir.

- Kural olarak açık rıza gerektirir.

- Ölçülülük ve gereklilik ilkelerine tabidir.

- Genel ve soyut uygulama hukuka aykırılık riski taşır.

Ancak İş Kanunu m. 25 kapsamında somut şüphe mevcutsa, ve bu konuda özel kanuni düzenleme varsa işveren uyuşturucu test talep edebileceğini düşünmekteyiz.

IV. SONUÇ

Uyuşturucu testi, çalışanın sağlık durumuna ilişkin veri içermesi sebebiyle 6698 sayılı Kişisel Verilerin Korunması Kanunu'nun 6. maddesi kapsamında özel nitelikli kişisel veri niteliğindedir.

Sağlık verileri kural olarak ilgili kişinin açık rızası olmaksızın işlenemez.

Bununla birlikte, aynı maddenin üçüncü fıkrasında sağlık ve cinsel hayata ilişkin kişisel verilerin; kamu sağlığının korunması, koruyucu hekimlik, tıbbi teşhis, tedavi ve bakım hizmetlerinin yürütülmesi ile sağlık hizmetlerinin planlanması ve yönetimi amacıyla, sır saklama yükümlülüğü altındaki kişiler veya yetkili kurum ve kuruluşlar tarafından işlenebileceği düzenlenmiştir.

Yine Anayasa'nın 20. maddesi uyarınca herkes, kendisiyle ilgili kişisel verilerin korunmasını isteme hakkına sahiptir.

Ayrıca Anayasa'nın 13. maddesi gereğince temel hak ve özgürlükler ancak kanunla ve ölçülülük ilkesine uygun olarak sınırlandırılabilir.

Bu çerçevede işverenin tüm çalışanlara yönelik genel, rutin ve soyut nitelikte uyuşturucu testi uygulaması; özel hayatın gizliliği, kişisel verilerin korunması ve ölçülülük ilkesi bakımından ciddi hukuki sakıncalar barındırmaktadır.

4857 sayılı İş Kanunu'nun 24 ve 25. maddelerinde düzenlenen haklı nedenle fesih hükümleri ile 6331 sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu uyarınca işverenin işyerinde sağlık ve güvenliği sağlama, gerekli tedbirleri alma ve riskleri önleme yükümlülüğü bulunmaktadır.

Özellikle tehlikeli ve çok tehlikeli işyerlerinde, çalışanın uyuşturucu etkisi altında bulunmasının iş sağlığı ve güvenliği bakımından ciddi ve yakın tehlike yaratabileceği açıktır.

Bu kapsamda, somut olayda makul ve objektif bir şüphenin varlığı, işin niteliği gereği yüksek risk içermesi ve ölçülülük ilkesine uygun hareket edilmesi halinde; işverenin iş sağlığı ve güvenliği yükümlülüğü çerçevesinde çalışanı teste yönlendirmesinin hukuka uygun kabul edilebileceği değerlendirilmektedir.

Bununla birlikte, işverenin doğrudan ve sınırsız biçimde test talep etme hakkı bulunduğu söylenemez.

Test uygulaması ancak:

- İşin niteliği gereği yüksek risk barındırması,

- Somut ve makul şüphenin bulunması,

- Ölçülülük ve gereklilik ilkelerine uygunluk,

- İşlemenin KVKK m. 6'da öngörülen istisnai şartlara dayanması,

- Sağlık verilerinin yalnızca yetkili sağlık personeli aracılığıyla işlenmesi

şartlarının birlikte gerçekleşmesi halinde hukuka uygunluk kazanabilecektir.

Öte yandan, belirli sektörler bakımından özel kanuni düzenlemeler (örneğin havacılık, denizcilik, toplu taşıma, enerji gibi kamu güvenliği ve yüksek risk içeren alanlar) kapsamında açık ve özel bir normatif dayanak öngörülmesi halinde, ilgili düzenlemede belirlenen usul ve esaslar çerçevesinde uyuşturucu testi uygulanması mümkündür.

Mevcut mevzuatta açık bir zorunluluk bulunmayan işyerleri bakımından ise, işverenin tek taraflı iç düzenlemelerle genel ve zorunlu test uygulaması getirmesi hukuki güvence bakımından yeterli olmayacaktır.

Ancak ileride açık ve özel bir kanuni düzenleme yapılması halinde, bu düzenlemenin öngördüğü şartlar dahilinde test uygulanabileceği kuşkusuzdur.

Kanaatimizce; işverenin tüm çalışanlara yönelik rutin ve zorunlu uyuşturucu testi uygulaması hukuka uygun değildir.

Ancak iş sağlığı ve güvenliği yükümlülükleri kapsamında, işin niteliği ve somut olayın özellikleri dikkate alınarak, makul şüpheye dayalı ve ölçülülük ilkesine uygun bir test talebinin hukuken savunulabilir olduğu; bu kapsamda testten kaçınmanın da İş Kanunu m. 25 çerçevesinde haklı nedenle fesih sonucunu doğurabileceği değerlendirilmektedir.

Sonuç olarak, uyuşturucu testinin hukuka uygunluğu; genel ve soyut bir yetkiye değil, somut risk, kanuni dayanak ve ölçülülük ilkelerine bağlıdır.

İşverenin yükümlülükleri ile çalışanın temel hakları arasında kurulacak denge, her somut olay özelinde değerlendirilmelidir.

Detaylı Bilgi için;
Av. Gülden Mehmed
info@ozgunlaw.com

Kaynakça:

1. AYM, B. No: 2013/1223

2. AYM, B. No: 2014/18001

3. KVK Kurulu, 31.05.2019 tarih, 2019/165 sayılı karar

4. KVK Kurulu, 25.03.2019 tarih, 2019/78 sayılı karar

5. Yargıtay 9. HD, 2008/18614 E., 2010/14204 K

6. Yargıtay 22. HD, 2015/24607 E., 2017/13319 K

7. Yargıtay 9. HD 2007/31257 E., 2008/9580 K.

8. Yargıtay 9. HD, 2005/36147 E. , 2005/39144 K.

9. Yargıtay 9. HD 2008/29926 E., 2010/19573 K.

10. Yargıtay 9. HD, 2014/17359 E., 2016/9609 K.

UYUŞTURUCU TESTİ, ÇALIŞANIN SAĞLIK DURUMUNA İLİŞKİN VERİ İÇERMESİ SEBEBİYLE 6698 SAYILI KİŞİSEL VERİLERİN KORUNMASI KANUNU'NUN 6. MADDESİ KAPSAMINDA ÖZEL NİTELİKLİ KİŞİSEL VERİ NİTELİĞİNDEDİR. SAĞLIK VERİLERİ KURAL OLARAK İLGİLİ KİŞİNİN AÇIK RIZASI OLMAKSIZIN İŞLENEMEZ.

VASİYETNAMEDE MİRASÇILIKTAN ÇIKARMA VE SAKLI PAY HAKKININ DEĞERLENDİRİLMESİ

1. GİRİŞ

Vasiyetname ile bir yasal mirasçının mirasçılıktan çıkarılması için belirli şartların oluşması gerekmektedir. Miras bırakanın vasiyet ettiği anda ehliyetli olması bir diğer deyişle ayırt etme gücüne sahip ve on beş yaşını doldurmuş olunması gerekmektedir. Ehliyetsizlik halinde vasiyetnamenin iptali yoluna gidilebilecektir. Bir diğer şart ise mirastan çıkarmanın haklı bir nedene dayanmasıdır. Haklı nedenin neler olabileceği hakkında kanunda belirli çerçeveler çizilmiştir. İşbu makalede mirasçılıktan çıkarma sebepleri, işbu sebeplerle mirastan çıkarılmak istenen yasal mirasçının mirastan çıkarma sebebine itiraz yolu ve saklı pay hakkının hangi durumlarda korunacağı ve vasiyetnamenin iptali davasında taleple bağlılık ilkesi kapsamında mahkemece saklı payın tespiti ve tenkis incelemesinin yapılıp yapılamayacağı değerlendirilecektir.

2. VASİYETNAMEDE EHLİYET

Vasiyetname düzenlemek için vasiyet edenin belirli şartları taşıması gerekmektedir. Bu şartlar Türk Medeni Kanunu'nun 502. Maddesinde düzenlenmiştir. Vasiyetname yapabilme ehliyeti için iki şar ön görülmüştür. Vasiyet yapabilmek için ayırt etme gücüne sahip olunması ve on beş yaşını doldurmuş olunması gerekmektedir.

Yalnızca bu şartları sağlayan bir vasiyetname tek başına geçerli kabul edilmeyecektir. Yukarıda bahsedilen ilk şart olan ehliyetsizlik halinde ve Türk Medeni Kanunu'nun 557. Maddesinde sayılan hallerden birinin olması halinde yapılan vasiyetnamenin iptali için dava açılabilecektir. [1]

3. MİRAS BIRAKANIN TASARRUF YETKİSİ

Miras bırakan kişi, miras bırakacağı malvarlığındaki tasarruf yetkisi sınırsız değildir. Miras bırakanın Eşinin, altsoyunun, anne ve babasının saklı payları mevcuttur. Saklı pay üzerinde miras bırakanın tasarruf yetkisi yoktur. Bu durumun istisnası ise mirastan çıkarma halidir. Kişinin mirastan çıkarılması halinde saklı pay hakkının varlığından söz edilemeyecektir. [2]

4. MİRASTAN ÇIKARMA SEBEPLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Miras bırakan tarafından bir yasal mirasçının mirastan çıkarılması için sebebi olması gerekmektedir. Türk Medeni Kanunu'nun 510. Maddesinde mirastan çıkarma sebepleri belirtilmiştir. Buna göre iki durum mevcuttur: Mirasçının, miras bırakana veya miras bırakanın yakınlarından birine karşı ağır bir suç işlemesi hali ve Mirasçının, miras bırakana veya miras bırakanın ailesi üyelerine karşı aile hukukundan doğan yükümlülüklerini önemli ölçüde yerine getirmemesi halidir.

Bu madde incelenecek olursa burada yer alan iki durumdan ilkinde yasal mirasçının işlemiş olacağı ağır suç için mahkûmiyet gerekmemektedir. Mevcut delillerle inceleme yapılır. İşlenen suçun ağırlığı medeni hukuk kapsamındaki ilkelere göre değerlendirilmektedir.

İkinci durumda ise Yasal mirasçının, miras bırakana veya miras bırakanın ailesi üyelerine karşı aile hukukundan doğan yükümlülüklerini önemli ölçüde yerine getirmemesi gerekmektedir. Burada aile hukukundan doğan yükümlülüklerin ne kapsamda olacağı değerlendirilmelidir.

Burada Türk Medeni Kanunu'nun 322. Maddesi esas alınmalıdır. Buna göre: *"Ana, baba ve çocuk, ailenin huzur ve bütünlüğünün gerektirdiği şekilde birbirlerine yardım etmek, saygı ve anlayış göstermek ve aile onurunu gözetmekle yükümlüdürler."*

Bu iki maddenin birbirinden ayrı yorumlanmaması gerekmektedir. İki maddenin ayrı ayrı yorumlanması halinde ilk durumun ağır şartlara bağlı tutulması öngörüldüğünden ikinci durumun geniş bir yorum alanı bırakması sebebiyle hakkaniyetsiz sonuçlara gidilebilecektir. Buna göre mirastan çıkarma sebebi değerlendirilirken yasal mirasçının eylemi subjektif ve objektif kriterlere göre değerlendirilmelidir. Mirasçının eylemi objektif olarak aile bağlarını koparmalı, subjektif olarak da aile bağının bu eylem sebebiyle kopup kopmadığı hususları değerlendirilmelidir. Tüm değerlendirmelerin ardından yasal mirasçının, mirastan çıkarılmasına karar verilmesi halinde çıkartılan kişi saklı pay alamaz ve tenkis davası da açamaz. Bu saklı pay miras bırakanın tasarruf edebileceği tutara eklenir. Miras bırakan aksi yönde bir beyanda bulunmamışsa, bu saklı pay, mirastan çıkartılan kişi ölmüş gibi değerlendirilerek mirastan çıkartılanın alt soyuna geçer. Altsoyu yoksa diğer yasal mirasçılara geçer.

5. VASİYETNAMENİN İPTALİ

Türk Medeni Kanunu'nun 557. Maddesi uyarınca sayılan şekillere uygun yapılmayan vasiyetnamenin iptali için mahkemeye başvurulabilecektir. Dava sonucunda vasiyetname tamamen veya kısmen iptal edilebilecektir.

Vasiyetnamenin tamamen iptali halinde yasal mirasçı sadece saklı payını değil miras payının hepsini alabilecektir. Vasiyetnamenin iptali ve tenkisi maddesine ek olarak mirastan çıkarmanın bir sebebe bağlanıp bağlanmadığına ilişkin bir değerlendirme de yapılmalıdır.

Bu değerlendirmeye göre Türk Medeni Kanunu'nun 512. Maddesinde de belirtildiği üzere:

"Mirasçılıktan çıkarma, mirasbırakan ancak buna ilişkin tasarrufunda çıkarma sebebini belirtmişse geçerlidir. Mirasçılıktan çıkarılan kimse itiraz ederse, belirtilen sebebin varlığını ispat, çıkarmadan yararlanan mirasçıya veya vasiyet alacaklısına düşer. Sebebin varlığı ispat edilememiş veya çıkarma sebebi tasarrufta belirtilmemişse tasarruf, mirasçının saklı payı dışında yerine getirilir; ancak, mirasbırakan bu tasarrufu çıkarma sebebi hakkında düştüğü açık bir yanılma yüzünden yapmışsa, çıkarma geçersiz olur."

Mirastan çıkarılmak istenen yasal mirasçının, yukarıda açıklanan mirastan çıkarma sebeplerinin gerçeği yansıtmaması sebebiyle vasiyetnameye itiraz edebilecektir. Vasiyetnameye itiraz edilmesi halinde, mirastan çıkarma sebebinin gerçekliğini ispatlama yükü çıkarmadan yararlanan mirasçı veya vasiyet alacaklısı üzerindedir. Yani diğer yasal mirasçılar, mirastan çıkarma sebebinin gerçeği yansıttığını ispatlamalıdır. Mirastan çıkarma yalnızca vasiyetnamede mirasçılıktan çıkarma sebebinin belirtilmiş olması halinde geçerlidir. Vasiyetnamede mirasçılıktan çıkarma sebebi belirtilmemişse veya belirtilen sebebin varlığı ispatlanamamışsa mirasçının saklı payı dışındaki miras payı dışında yerine getirilecektir.

5.TALEPLE BAĞLILIK İLKESİ KAPSAMINDA VASİYETNAMENİN İPTALİ DAVASINDA SAKLI PAYIN TESPİTİ VE TENKİS İNCELEMESİ

Kural olarak tenkis davasında taleple bağlılık ilkesi geçerlidir. Vasiyetnamede mirastan çıkarmaya ilişkin bir irade mevcut değil ise bunun dışındaki sebeplerle vasiyetnamenin iptali davası açılmışsa vasiyetnamenin iptali davasında mahkemece saklı payın tespiti ve tenkis incelemesi yapılamayacaktır.

Hukuk Genel Kurulunun 20.11.2018 tarihli, 2017/3-1017 Esas, 2018/1750 Kararı

"Mahkemece vasiyetnamenin iptali isteminin reddine karar verildiği, dava dilekçesi incelendiğinde dava konusunun "05.07.2005 günlü Zonguldak 2. Noterliğinin 12561 y. Nolu vasiyetmesinin iptali ile vasiyete konu taşınmazın tüm varisler adına tescili istemi", talep sonucunun "vasiyetnamenin iptaline ve vasiyete konu taşınmazların tüm varisler adına tesciline…" ilişkin olduğu, "açıklamalar" başlıklı paragrafında sadece"..vasiyetnamenin tasarruf nisabını aşmıştır. Hukuka aykırıdır. Bu nedenle iptal edilmelidir." şeklindeki açıklamalara yer verildiği, ön inceleme duruşmasında ise tenkis istemine ilişkin bir beyanı bulunmadığı ve bir başka ifade ile somutlaştırma yükümlüğünün yerine getirilmediğinin anlaşıldığı, davanın reddine ilişkin ilk kararın temyiz dilekçesinde de ölüme bağlı tasarrufun tenkisini talep ettikleri hâlde bu talepleri hakkında bir karar verilmediğine dair temyiz istemi bulunmamaktadır. Tüm bu hususlar birlikte değerlendirildiğinde; davacının isteminin sadece vasiyetnamenin iptaline ilişkin olduğu, dava dilekçesinde tasarruf nisabından bahsedilmesinin sebebinin nisabı aşan tasarruf nedeniyle vasiyetnamenin hukuka aykırı olduğunu dile getirmek olduğu böyle olunca yerel mahkemenin yazılı şekilde karar vermesinde bir isabetsizlik bulunmamaktadır." [3]

Vasiyetnamede mirasçılıktan çıkarmaya ilişkin bir irade söz konusu ise ve açılan vasiyetnamenin iptali davasında mirasçılıktan çıkarma sebebinin yerinde olmadığına ilişkin itiraz mevcutsa burada Türk medeni kanunun 512. Maddesi irdelenmelidir. *"Sebebin varlığı ispat edilememiş veya çıkarma sebebi tasarrufta belirtilmemişse tasarruf, mirasçının saklı payı dışında da yerine getirilir; ancak, mirasbırakan bu tasarrufu çıkarma sebebi hakkında düştüğü açık bir yanılma yüzünden yapmışsa, çıkarma geçersiz olur."* Bu hüküm gereği vasiyetnamenin iptali davasında mahkemeye mirasçının saklı payını tespit ve tenkis yönünde inceleme yapma görevi yüklenmektedir. Bu noktada taleple bağlılık ilkesi gereği saklı pay tespiti ve tenkis incelemesi yapılamayacağı değerlendirmesi geçerli olmayacaktır.

HGK., E. 2023/53 K. 2024/464 T. 25.9.2024

"50. Kelime olarak indirme, azaltma veya eksiltme anlamına gelen "tenkis" (Türk Hukuk Lûgatı, Türk Hukuk Kurumu, Ankara 2021, C.1, s. 574, 1092); 4721 sayılı Kanun'un 560 ıncı ve devam maddelerinde düzenleme alanı bulan ve miras bırakanın, saklı payı ihlâl eden sağlar arası veya ölüme bağlı kazandırmalarının, yasal sınıra indirilmesini sağlayan yenilik doğurucu nitelikte bir dava olarak tanımlanabilecek "tenkis davası" kurumu içerisinde kendisine yer bulur ve elbette hemen yukarıda değinilen Hukuk Genel Kurulu kararında da ifade edildiği üzere bu dava taleple bağlılığa ilişkin genel ilkelere tâbidir.

51. Ne var ki iptali istenen ölüme bağlı tasarrufta, mirasçılıktan çıkarma yönünde bir hüküm söz konusu olur ve çıkarmanın yerinde olmadığı itirazı ileri sürülür ise durum farklılık arz eder. Zira bu hâlde 4721 sayılı Kanun'un 512 nci maddesi işlerlik kazanır. Buna göre; şayet mirasçılıktan çıkarma sebeplerinin varlığı ispat edilemezse veya çıkarma sebebi tasarrufta belirtilmemişse "tasarruf mirasçının saklı payı dışında yerine getirilir" demekle Kanun, çıkarmanın yerinde olmadığını kabul eden Mahkemeye davacı mirasçının saklı payını tespit ve tenkis yönünde inceleme yapma görevini yüklemiştir. Bu hüküm 6100 sayılı Kanun'un 26 ncı maddesinin ikinci fıkrasında işaret edilen ve taleple bağlılık kuralının istisnasını teşkil eden bir düzenlemedir. [4]

6. SONUÇ

Vasiyetnamenin iptali davalarında kural olarak taleple bağlılık ilkesi geçerlidir. Vasiyetnamenin içeriğinde bir yasal mirasçının, mirasçılıktan çıkarılmasına yönelik irade bulunması halinde bu kuralın istisnası olarak mahkemenin saklı pay ve tenkis yönünden inceleme yapması gerekmektedir.

Her ne kadar miras bırakanın iradesi ayakta tutulmaya çalışılsa da miras hukukundan doğan saklı pay hakkının sıkı şartlarla korunması gerekmektedir. Bu sebeple miras bırakanın, yasal mirasçısını, mirastan çıkarma sebepleri kanunun aradığı şartlara uyması gerekmektedir. Her türlü sebep başlı başına mirastan çıkarma sebebi yapılamayacaktır. Vasiyetnamenin iptali davası, mirasçılıktan çıkarma sebebinin yokluğu veya ileri sürülen sebebin gerçeği yansıtmadığı itirazına dayanması halinde vasiyetname tümüyle iptal edilmese bile yalnızca çıkarılmak istenen mirasçının saklı payı dışındaki payı üzerinde hüküm doğuracaktır.

Bu noktada mirastan çıkarma sebebinin gerçeği yansıtmadığı iddiası ile vasiyetnamenin iptali davası açıldığında mahkemece yalnızca vasiyetnamenin iptali yönünde bir inceleme değil mirastan çıkarılmak istenen yasal mirasçının saklı payının tespiti ve tenkis incelemesi de yapması gerekmektedir.

Neticen, mirasçılıktan çıkarılmak istenen kişinin vasiyetnamenin iptali davası açması halinde mahkemece taleple bağlılık ilkesi gereği yalnızca vasiyetnamenin iptali hususunu değil ek olarak mirastan çıkarılmak istenen yasal mirasçının saklı payının tespiti ve tenkis incelemesi de yapılması gerekmektedir.

Detaylı Bilgi için;
Av. Şeymanur Elmas
info@ozgunlaw.com

Kaynakça:

1. Dural, öz, Türk Özel Hukuku Miras Hukuku, s. 60
2. Antalya, Gökhan, Miras Hukuku, s. 276
3. HGK, E. 2017/3-1017 K. 2018/1750 T. 20.11.2018
4. HGK, E. 2023/53 K. 2024/464 T. 25.9.2024

TBK M.158 KAPSAMINDA DAVANIN REDDİNDE EK SÜRE VE YARGITAY UYGULAMASI

1. Giriş

Maddî hukukta süreler zamanaşımı ve hak düşürücü süreler olmak üzere ikiye ayrılır. İşbu süreler, hukuk düzeninde hukuki güvenliğin ve istikrarın sağlanmasına hizmet eden temel kurumlardır. Bu süreler sayesinde borçlu, süresiz bir dava tehdidi altında kalmaktan korunmakta; uyuşmazlıkların makul bir zaman dilimi içinde çözümlenmesi amaçlanmaktadır.

Bununla birlikte, söz konusu sürelerin katı ve şekli biçimde uygulanması, bazı durumlarda maddi hakkın esası incelenmeksizin ortadan kalkmasına yol açabilmektedir. Özellikle davanın sırf usule ilişkin nedenlerle reddedilmesi ve bu süreçte zamanaşımı veya hak düşürücü sürenin dolması, hak arama özgürlüğü bakımından ciddi bir sorun ortaya çıkarmaktadır.

Türk Borçlar Kanunu'nun 158. maddesi, bu tür durumlar için öngörülmüş istisnai bir koruma mekanizmasıdır.

Hükme göre davanın maddede sayılan nedenlerle reddedilmiş olması hâlinde bu sırada zamanaşımı veya hak düşürücü süre dolmuşsa, alacaklı altmış günlük ek süre içinde hakkını yeniden ileri sürebilecektir. İşbu madde ile kanun koyucu, usulî bir ret kararının maddi hakkı kesin biçimde ortadan kaldırmasını engellemeyi amaçlamıştır.

Bu çalışmada, TBK m.158 hükmü ele alınacak; öncelikle hükmün uygulama alanı incelenecek, ardından işbu hüküm Yargıtay kararları ışığında değerlendirilecektir.

2. Türk Borçlar Kanunu'nun 158. Maddesinin Uygulama Alanı

Türk Borçlar Kanunu'nun "Davanın reddinde ek süre" başlıklı 158. maddesi uyarınca; *"Dava veya def'i; mahkemenin yetkili veya görevli olmaması ya da düzeltilebilecek bir yanlışlık yapılması yahut vaktinden önce açılmış olması nedeniyle reddedilmiş olup da o arada zamanaşımı veya hak düşürücü süre dolmuşsa, alacaklı altmış günlük ek süre içinde haklarını kullanabilir."*

Davanın görevsiz veya yetkisiz mahkemede açılması hâlinde, davanın giderilebilecek bir usûli eksikliğin varlığı sebebiyle reddinde yahut davanın vaktinden önce açılması sebebiyle usûlden reddinde bu hüküm uygulanacaktır.

Bu kapsamda işbu hükmün uygulama alanı bulabilmesi için öncelikle bir davanın açılıp da reddedilmiş olması veya görülen bir davanın içerisinde ileri sürülen def'inin reddedilmiş olması gerekir. Hüküm yalnızca dava açılması hâlinde değil, bir davada def'i ileri sürülmesi durumunda da uygulama alanı bulur. Burada önem arz eden talebin yargı mercii önüne taşınmış olmasıdır.

Bunun yanında hükmün uygulanabilmesi için davanın esastan değil, maddede sınırlı olarak sayılan sebeplerden biriyle reddedilmiş olması gerekir. Bu sebepler; mahkemenin görevli olmaması, mahkemenin yetkili olmaması, düzeltilebilecek bir yanlışlık yapılmış olması ve davanın vaktinden önce açılmış olmasıdır.

Bu sebepler sınırlı sayıda olup davanın esastan reddedilmesi, ispat edilememesi, husumet yokluğu gibi maddede yer almayan sebeplerle verilen ret kararları TBK m.158 kapsamında değerlendirilemez.

Yine hükmün uygulanabilmesi için ret kararı verildiği sırada zamanaşımı veya hak düşürücü sürenin dolmuş olması gerekir. Burada önem taşıyan husus, sürenin ret süreci içerisinde dolmuş olmasıdır.

Bahse konu tüm şartlar sağlandığında maddede öngörülen altmış günlük süre içerisinde dava yeniden açılmalı veya def'i yeniden ileri sürülmelidir.

Bu süre, istisnai ve sınırlı bir imkân tanımakta olup sürenin geçirilmesi hâlinde TBK m.158'e dayanılması mümkün değildir.

3. Davanın Düzeltilebilecek Bir Yanlışlık ile Reddi

TBK m. 158 hükmü, birçok başlığı içermektedir. Şöyle ki, davanın görevsiz veya yetkisiz mahkemede açılması hâlinde, davanın giderilebilecek bir usûli eksikliğin varlığı sebebiyle reddinde yahut davanın vaktinden önce açılması sebebiyle usûlden reddinde bu hüküm uygulanacaktır.

Davanın giderilebilecek bir eksiklik sebebiyle reddiyle kastedilen, davanın açılırken tam olması gereken unsurlarında eksiklik olması sebebiyle reddedilmesidir. Bunun en önemli örneği dava şartlarında eksiklik bulunmasıdır. [1]

Davacı, davasını Hukuk Muhakemeleri Kanunu m.114'te öngörülen dava şartlarını yerine getirmeksizin açmışsa iki farklı ihtimal ortaya çıkar.

Eksik olan dava şartı sonradan tamamlanabilir nitelikte ise mahkeme davacıya süre vererek eksikliğin giderilmesini ister; bu süre içinde eksiklik tamamlanırsa yargılamaya devam edilir. Buna karşılık davacı verilen süre içinde eksikliği gidermediği takdirde dava usûlden reddedilir. İşte bu durumda, diğer şartların da varlığı hâlinde TBK m.158 hükmü uygulama alanı bulur.

Yargıtay kararlarından TBK Madde 158'in uygulanmasına dair örnekler incelendiğinde düzeltilebilecek hatanın dar yorumlanmadığı tespit edilmektedir. Çeşitli kararlarda, aktif dava husumeti ehliyeti bakımından davanın yetkili şirket murakıplarınca açılmaması nedeni ile ret kararı verilmesi ***(Yargıtay 11. Hukuk Dairesi, 2.6.1975, 5185/3636)***, dava dilekçesindeki eksikliğin giderilmemesi nedeni ile davanın açılmamış sayılmasına karar verilmesi ***(Yargıtay 14. Hukuk Dairesi E. 2015/3454 K. 2015/5769 T. 25.5.2015)***, harç yatırılmadan açılan davanın kesinleşmesi ***(Yargıtay 4. Hukuk Dairesi E. 2011/7947 K. 2011/8288 T. 13.7.2011)***, karşılık davanın cevap süresi içinde açılmadığı için reddedilmesi ***(Yargıtay 3. Hukuk Dairesi, 11.4.1983, E 1983/3638, K 1983/3538)***, durumlarında 60 günlük ek sürenin uygulanabileceğine hükmedildiği görülmektedir. Aktif dava husumeti eksikliği halinde bile ek sürenin uygulanabilirliğine karar verilmesi, "düzeltilebilecek bir yanlışlık" kavramının geniş yorumlandığını göstermesi bakımından önemlidir. [2]

Bu kararlar birlikte değerlendirildiğinde, "düzeltilebilecek yanlışlık" kavramının yalnızca şekli eksikliklerle sınırlı dar bir çerçevede ele alınmadığı; davanın esasına girilmesini engelleyen ve sonradan giderilmesi mümkün olan usûlî eksiklikleri kapsayacak şekilde yorumlandığı anlaşılmaktadır. Bununla birlikte, söz konusu yanlışlığın esasa ilişkin olmaması ve eksikliğin giderilmesi hâlinde davanın esasının incelenebilir hâle gelmesi belirleyici ölçüt olarak kabul edilmektedir.

Dolayısıyla TBK m.158'in amacı, usûlî eksiklikler nedeniyle maddi hakkın ortadan kalkmasını önlemek olup; bu hüküm, hak arama özgürlüğünü koruyan istisnai bir güvence işlevi görmektedir. Bu çerçevede, davanın giderilebilir bir usûl eksikliği sebebiyle reddedildiği durumlarda, zamanaşımı veya hak düşürücü sürenin dolmuş olması hâlinde alacaklıya tanınan altmış günlük ek süre, maddi hakkın ileri sürülebilmesi bakımından önemli bir tamamlayıcı koruma mekanizması niteliğindedir.

4. Yargıtay Kararları Işığında TBK m.158'in Uygulaması

TBK m.158'in uygulanma koşulları ve özellikle düzeltilebilir nitelikteki usûlî eksikliklerin kapsamı, Yargıtay kararları ile somutlaştırılmaktadır. Yargıtay kararları incelendiğinde, hükmün amacının usûlî sebeplerle ortaya çıkabilecek hak kayıplarını önlemek olduğu ve bu nedenle ek sürenin uygulanıp uygulanmayacağı hususunda mahkemelerce değerlendirme yapılması gerektiği vurgulanmaktadır.

Nitekim **Yargıtay 3. Hukuk Dairesinin 13.09.2018 tarihli, 2018/4346 E., 2018/8508 K. sayılı kararında**; itirazın iptali davasının görev yönünden reddedilmesinin ardından davacının farklı mercilere başvuruda bulunduğu, ancak açılan son davanın hak düşürücü süreden sonra açıldığı görülmesine rağmen, mahkemece TBK m.158 uyarınca altmış günlük ek sürenin uygulanıp uygulanmadığı araştırılmadan esasa girilmesinin usul ve yasaya aykırı olduğu belirtilmiştir.

Daire, öncelikle davanın ek süre içerisinde açılıp açılmadığının tespit edilmesi gerektiğini vurgulayarak kararı bozmuştur. Bu karar, görev veya yetki yönünden verilen ret kararlarından sonra açılan davalarda TBK m.158'in re'sen değerlendirilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.

Benzer şekilde, (**kapatılan) Yargıtay 14. Hukuk Dairesinin 07.12.2020 tarihli, 2016/18207 E., 2020/8130 K. sayılı kararında**, hasım eksikliği nedeniyle usûlden reddedilen davanın ardından altmış günlük süre içinde yeniden açılan davanın TBK m.158 kapsamında olduğu kabul edilmiştir. Kararda, davanın esası incelenmeden giderilebilir bir usûl eksikliği sebebiyle sona ermesi ve bu süreçte sürenin dolması hâlinde, alacaklıya ek süre tanınmasının hükmün amacının doğal bir sonucu olduğu ifade edilmiştir.

Yargıtay 9. Hukuk Dairesi'nin 25.01.2024 tarihli, 2023/16578 E., 2024/1424 K. sayılı kararında da TBK m.158'in uygulanma amacı açık biçimde ortaya konulmuştur. Daire, hukuk sisteminde davanın usûlden reddi sebebiyle zamanaşımı veya hak düşürücü sürenin dolması sonucu doğabilecek mağduriyetlerin önlenmesi amacıyla TBK m.158'te alacaklıya 60 günlük ek süre tanındığını vurgulamıştır. Somut olayda, davalı işçinin icra takibine yaptığı itiraz üzerine açılan itirazın iptali davasının, arabuluculuk dava şartı yokluğu nedeniyle usûlden reddedildiği; kararın kesinleşmesinden sonra davacının arabulucuya başvurduğu ve anlaşmazlık tutanağının düzenlenmesini takiben davayı yeniden açtığı tespit edilmiştir.

Yargıtay, yeni davanın önceki ret kararının kesinleşmesinden itibaren TBK m.158 uyarınca öngörülen altmış günlük süre içinde açıldığını belirterek, Bölge Adliye Mahkemesince esasa girilmesi gerekirken davanın reddine karar verilmesini hatalı bulmuş ve kararı bozmuştur. Bu karar, arabuluculuk dava şartı yokluğu nedeniyle verilen usûlî ret kararlarının da, diğer şartların varlığı hâlinde, TBK m.158 kapsamında değerlendirilmesi gerektiğini göstermesi bakımından önem taşımaktadır.

Benzer şekilde **Yargıtay 22. Hukuk Dairesi'nin 24.10.2019 tarihli, 2019/7815 E., 2019/19996 K. sayılı kararında** da "düzeltilebilir yanlışlık" kavramının kapsamı geniş yorumlanmıştır. Somut olayda, işçilik alacaklarına ilişkin açılan davanın belirsiz alacak davası olarak açılamayacağı gerekçesiyle hukuki yarar yokluğu sebebiyle usûlden reddedildiği; ret kararının onanmasının ardından davacının TBK m.158'te öngörülen altmış günlük süre içinde yeniden dava açtığı anlaşılmıştır.

Daire, hukuki yarar yokluğu sebebiyle verilen ret kararının, giderilebilir bir usûlî eksiklik niteliğinde olduğunu ve bu nedenle TBK m.158 kapsamında değerlendirilmesi gerektiğini kabul etmiştir. Bu doğrultuda, ek süre içinde açılan davada zamanaşımının ilk dava tarihine göre değerlendirilmesi gerektiği belirtilmiş; aksi yöndeki değerlendirme bozma sebebi sayılmıştır.

Karar, hukuki yarar yokluğu sebebiyle verilen ret kararlarının kesin hüküm oluşturmadığını ve aynı taleplerle yeniden açılan davada ek süreden yararlanılabileceğini vurgulaması bakımından TBK m.158'in hak arama özgürlüğünü koruyucu işlevini güçlendiren önemli bir içtihat niteliğindedir. Bu kararlar birlikte değerlendirildiğinde, Yargıtay'ın TBK m.158 uygulamasında şu ilkeleri benimsediği görülmektedir:

- Ret kararı, davanın esasına ilişkin değil usûlî nitelikte olmalıdır.
- Ret sebebi giderilebilir nitelikte bulunmalıdır.
- Zamanaşımı veya hak düşürücü süre ret süreci içerisinde dolmuş olmalıdır.
- Yeni dava, ret kararının kesinleşmesinden itibaren altmış gün içinde açılmalıdır.
- Mahkeme, ek sürenin uygulanma şartlarını re'sen araştırmalıdır.

Görüldüğü üzere Yargıtay uygulaması, TBK m.158 hükmünü dar ve şekli bir yaklaşımla değil, hak arama özgürlüğünü koruyacak şekilde amacına uygun yorumlama eğilimindedir. Özellikle giderilebilir usûl eksiklikleri nedeniyle davanın sona ermesi hâlinde, alacaklının maddi hakkını ileri sürebilmesine imkân tanınması gerektiği istikrarlı biçimde kabul edilmektedir.

5. Sonuç

Türk Borçlar Kanunu'nun 158. maddesi, davanın usûlî nedenlerle reddedilmesi ve bu süreçte zamanaşımı veya hak düşürücü sürenin dolması sebebiyle ortaya çıkabilecek hak kayıplarını önlemeyi amaçlayan istisnai bir koruma mekanizmasıdır.

Hükmün uygulanabilmesi için davanın veya def'inin görev ya da yetki yönünden reddedilmiş olması, düzeltilebilecek bir usûlî yanlışlık bulunması veya davanın vaktinden önce açılmış olması gerekir.

Bunun yanında ret süreci içerisinde zamanaşımı veya hak düşürücü sürenin dolmuş olması ve alacaklının ret kararının kesinleşmesinden itibaren altmış gün içinde yeniden dava açması zorunludur. Bu süre, yeni bir hak tanımaktan ziyade mevcut hakkın ileri sürülebilmesini sağlayan tamamlayıcı bir imkân niteliği taşımaktadır.

Özellikle "düzeltilebilecek yanlışlık" kavramı uygulamada belirleyici ve tartışmalı bir alan oluşturmaktadır.

Yargıtay içtihatları, bu kavramın dar ve şekli bir yaklaşımla değil, davanın esasının incelenmesini engelleyen ve sonradan giderilmesi mümkün olan usûlî eksiklikleri kapsayacak şekilde geniş yorumlandığını ortaya koymaktadır.

Dava şartı eksiklikleri, harç yatırılmaması, hasım eksikliği, arabuluculuk dava şartı yokluğu veya hukuki yarar yokluğu gibi durumlarda ek sürenin uygulanabileceğinin kabul edilmesi, hükmün hak arama özgürlüğünü koruyucu işlevini güçlendirmektedir.

Yargıtay kararları ayrıca TBK m.158'in uygulanmasının hâkim tarafından re'sen değerlendirilmesi gerektiğini ve ek sürenin uygulanıp uygulanmayacağının somut olayın özellikleri çerçevesinde titizlikle incelenmesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Bu yaklaşım, usûlî eksiklikler nedeniyle ortaya çıkabilecek adaletsiz sonuçların önüne geçilmesi bakımından önem taşımaktadır.

Sonuç olarak TBK m.158, usul hukukunun katı şekilciliğini dengeleyen ve maddi hakkın korunmasını amaçlayan önemli bir güvencedir.

Uygulamada hükmün amacına uygun şekilde yorumlanması; ret sebebinin niteliğinin doğru tespit edilmesi ve eksikliğin giderilebilir olup olmadığının somut olay bazında değerlendirilmesi, hak kayıplarının önlenmesi bakımından belirleyici rol oynamaktadır.

Detaylı Bilgi için;
Av. Ezgi Karpınar
info@ozgunlaw.com

Kaynakça:

1. Makbule Serra Korkut, "Türk Borçlar Kanunu'nun 158. Maddesinin Medenî Usûl Hukuku Bakımından Değerlendirilmesi", TAÜHFD, 2021, C.3, S.1, s.116.

2. Mustafa Alp, "Belirsiz Alacak Davasının Usulden Reddi Üzerine TBK Madde 158 Uyarınca Ek Süre İçinde Dava Açılabilmesi – Yargıtay Karar İncelemesi –", Sicil İş Hukuku Dergisi, 2021, S.45, s.220.

DAVA ŞARTI EKSİKLİKLERİ, HARÇ YATIRILMAMASI, HASIM EKSİKLİĞİ, ARABULUCULUK DAVA ŞARTI YOKLUĞU VEYA HUKUKİ YARAR YOKLUĞU GİBİ DURUMLARDA EK SÜRENİN UYGULANABİLECEĞİNİN KABUL EDİLMESİ, HÜKMÜN HAK ARAMA ÖZGÜRLÜĞÜNÜ KORUYUCU İŞLEVİNİ GÜÇLENDİRMEKTEDİR.

ANAYASA MAHKEMESİ'NDEN BELİRSİZ ALACAK DAVASI İLE İLGİLİ ÖNEMLİ KARAR!

Anayasa Mahkemesi, 2022/34110 numaralı Mustafa Yıldırım Başvurusunda, belirsiz alacak davası sonrasında açılan ek davanın derdestlik nedeniyle reddedilmesini Anayasa'nın 36. maddesi kapsamında mahkemeye erişim hakkının ihlali olarak değerlendirdi.

14.10.2025 tarihli Anayasa Mahkemesi kararı, 11.02.2026 tarihli Resmî Gazete'de yayımlandı.

Olayın Özeti

Başvurucu işçi, fazla mesai alacağı için 100 TL üzerinden belirsiz alacak davası açmıştır.

Yargılama sırasında alınan bilirkişi raporunda alacağın 15.688,14 TL olduğu tespit edilmiştir.

Ancak talep artırımı yapılmadığından mahkeme yalnızca 100 TL üzerinden, miktar itibarıyla kesin olmak üzere karar verilmiştir.

Başvurucu, bilirkişi raporunda belirlenen bakiye alacak için 15.000 TL tutarında ek dava açmıştır.

İlk derece mahkemesi, ilk davanın belirsiz alacak davası olarak açıldığını ve tahkikat aşamasında talep artırımı yapılmadığını belirterek ek davayı derdestlik nedeniyle reddetmiş ve Bölge Adliye Mahkemesi de bu kararı yerinde bulmuştur.

AYM'nin Hukuki Değerlendirmesi

Anayasa Mahkemesi, derdestliğin söz konusu olabilmesi için önceki davanın hâlen görülmekte olması gerektiğini vurgulayarak somut olayda ise ilk davanın miktar itibarıyla kesinleştiği ve ikinci davanın bu kesinleşmeden sonra açıldığını tespit etmiştir. Bu nedenle derdestlik durumunun söz konusu olmadığını ifade edilmiştir.

Mahkeme ayrıca, dava şartı olarak kesin hüküm yönünden yaptığı değerlendirmede ise; ilk davada hüküm altına alınan 100 TL ile ikinci davada talep edilen 15.000 TL'nin aynı talep sonucu kapsamında olmadığı, dolayısıyla kesin hüküm ilişkin şartların somut olayda oluşmadığı sonucuna varmıştır.

Anayasa Mahkemesi, davanın derdestlik dava şartı nedeniyle reddedilmesini kanunun uygulamasında hata olarak nitelendirmiş ve başvurucunun mahkemeye erişim hakkının ihlal edildiğine karar vermiştir.

Kaynak: ***https://kararlarbilgibankasi.anayasa.gov.tr/BB/2022/34110***

BİRLEŞME VE DEVRALMALARDA REKABET KURULU İZNİNE İLİŞKİN TEBLİĞ GÜNCELLENDİ!

Rekabet Kurulu iznine tabi birleşme ve devralmaları düzenleyen 2010/4 sayılı Tebliğ'de değişiklik yapan 2026/2 sayılı Tebliğ, 11 Şubat 2026 tarihli ve 33165 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girmiştir.

Yeni düzenleme ile bildirim için esas alınan ciro limitleri yükseltilmiş, teknoloji alanında faaliyet gösteren teşebbüslere özgü hükümler yeniden kurgulanmış, bazı temel kavramlar güncellenmiş ve işlemlerin maddi inceleme esasları daha ayrıntılı biçimde ortaya konulmuştur.

Kaynak: ***https://www.rekabet.gov.tr/tr/Guncel/birlesme-ve-devralma-mevzuati-guncellendi-f454d2c51e07f11193f50050568585c9***

MALİ MÜŞAVİRLERİN CEZAİ SORUMLULUĞUNUN YARGITAY KARARI IŞIĞINDA DEĞERLENDİRİLMESİ

GİRİŞ

Vergi ceza hukukunda sahte fatura düzenleme suçu hem ekonomik düzenin korunması hem de mali disiplinin sağlanması bakımından yüksek öneme sahiptir. 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun (VUK) 359. maddesi kapsamında düzenlenen bu suç, uygulamada çoğu kez iştirak, azmettirme ve yardım etme biçimleriyle karşımıza çıkmaktadır. Sahte fatura düzenleme fiili, çoğu kez tek bir fail tarafından değil, şirket ortakları, temsilciler, muhasebeciler ve üçüncü kişiler arasında kurulan iş bölümü çerçevesinde gerçekleştirilmektedir. Bu nedenle suçun maddi unsurlarından ziyade, iştirak hükümlerinin uygulanması ve delillendirme standardı belirleyici hâle gelmektedir.

Bu çalışmada, Yargıtay 11. Ceza Dairesi'nin; E. 2016/9306 K. 2020/944 ve E. 2021/43596 K. 2023/5766 sayılı bozma kararları incelenecektir. İnceleme konusu iki bozma kararı, sahte fatura düzenleme suçunda iştirak, zamanaşımı ve lehe kanun uygulaması bakımından önemli ilkeler ortaya koymaktadır. [1]

Sahte Fatura Düzenleme Suçunun Hukuki Niteliği ve İştirak Problemi

VUK m. 359/b kapsamında sahte fatura düzenleme suçu, görünüşte hukuka uygun bir ticari belge üretmek suretiyle vergi sistemini yanıltmaya yönelen bir fiildir. Bu suçta:
-Gerçekte var olmayan bir mal veya hizmet ilişkisine dayanılarak belge düzenlenmesi,
-Belgenin bilerek ve isteyerek vergi hukuku sonuçları doğuracak şekilde kullanıma elverişli hâle getirilmesi

aranmaktadır

Ancak uygulamada, belgenin kim tarafından fiilen düzenlendiği ile kim tarafından organizasyonel olarak yönlendirildiği farklılaşabilmektedir. Bu noktada 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 37–39. maddelerinde düzenlenen iştirak hükümleri devreye girmektedir. İştirak bakımından temel ihtilaf noktası, bir kimsenin şirket ortaklığı, temsil yetkisi veya muhasebecilik faaliyeti nedeniyle otomatik olarak suçun faili ya da yardım edeni sayılıp sayılamayacağıdır. İncelenen ilk bozma kararında Daire, bu soruya açık biçimde olumsuz cevap vermektedir.

İlk Bozma Kararı: Maddi Gerçeğin Araştırılması ve İştirakin Tespiti

İlk kararda daire tarafından, sanıkların suça konu faturaları düzenledikleri veya düzenlenmesine iştirak ettikleri iddiası karşısında: Faturaların asıllarının getirtilmesi, Faturaları kullanan mükelleflerin tanık sıfatıyla dinlenmesi, İmza inkârı hâlinde uzman raporu alınması, Savunmalarda adı geçen kişinin tanık olarak dinlenmesi, Muhasebecinin (SMMM) mesleki faaliyet sınırlarının somutlaştırılması gerektiği ifade edilmiştir.

Doktrinde de mali müşavirlerin sahte belge düzenleme suçuna iştiraki, salt teknik işlemleri yürütmelerinden değil, fail, azmettiren veya yardım eden olarak somut katkı ve irade gösterdikleri hallerle ilişkilendirilmektedir. Bu bağlamda, Yargıtay içtihatları da SMMM'lerin iştiraki konusunda mükellef ile SMMM arasındaki ilişkinin net ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde ortaya konulması gerektiği üzerinde durmaktadır [2]. Nitekim bahse konu kararlarda da bu yönde karar verilmiş olmuş daire mahkûmiyet hükümlerini eksik araştırma nedeniyle bozmuştur.

Bu eksiklikler, ceza muhakemesinin "maddi gerçeğe ulaşma" amacına aykırılık teşkil etmektedir. Ceza yargılamasında mahkeme, dosyadaki teknik raporlarla yetinemez; doğrudan delil toplamak ve bunları tartışmak zorundadır. Özellikle muhasebeci konumundaki sanık bakımından Daire, 3568 sayılı Kanun kapsamında verilen mesleki hizmet ile suça iştirak arasında açık bir bağ kurulması gerektiğini vurgulamıştır. Muhasebecinin beyannameleri vermesi, tek başına sahte fatura düzenleme suçuna iştirak anlamına gelmez. Aksi yaklaşım, kusur sorumluluğu yerine objektif sorumluluğa yaklaşan bir sonuç doğurur ki bu, çağdaş ceza hukuku ilkeleriyle bağdaşmaz.

Bu karar, iştirak iradesinin varlığının:

-Fiili katkı,

-Bilinçli ve kastî davranış,

-Suçun icrasına yönelik ortak amaç

unsurlarıyla birlikte değerlendirilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.

Kararda özellikle, muhasebeci sanığın yalnızca beyannameleri vermek suretiyle mi yoksa sahte fatura organizasyonuna bilinçli katkı sunarak mı hareket ettiği araştırılmadan mahkûmiyet kurulamayacağı belirtilmiştir.

Bu yaklaşım, iştirak için kastın ve fiilî katkının somutlaştırılması gerektiği ve cezai sorumluluğun, yalnızca mesleki ilişkiye veya şekli yetkiye dayandırılamayacağı yönündeki doktrinsel görüşle uyumludur.

Karar, CMK sistematiği içinde "maddi gerçeğin araştırılması" ilkesine dayanır.

Özellikle:

-Delillerin doğrudanlık ilkesi çerçevesinde değerlendirilmesi,

-İmza incelemesinin bilirkişi marifetiyle yapılması,

-Tanık beyanlarının yüz yüzelik ilkesi kapsamında alınması,
gerektiği belirtilmiştir.

Bu yönüyle karar, vergi ceza yargılamasında teknik raporların (vergi tekniği raporu gibi) tek başına mahkûmiyet için yeterli sayılamayacağını da dolaylı biçimde ortaya koymaktadır.

DELİL STANDARDI VE VERGİ TEKNİĞİ RAPORLARININ SINIRI

Vergi suçlarında sıklıkla başvurulan vergi tekniği raporları, teknik ve mali incelemeler içerir. Ancak ceza yargılamasında bu raporların bağlayıcı delil niteliği yoktur. Ceza hâkimi, raporu serbestçe takdir eder. İlk bozma kararında Daire, yalnızca rapor içeriğine dayanarak iştirak sonucuna ulaşılmasını yeterli görmemiştir. Bu yaklaşım, masumiyet karinesi ve "şüpheden sanık yararlanır" ilkesinin bir yansımasıdır. Cezai sorumluluk, varsayıma değil, kuşkuya yer bırakmayacak kesinliğe dayanmalıdır.

Bu noktada dairenin yaklaşımı, vergi inceleme süreci ile ceza yargılaması arasındaki farkı net biçimde ortaya koymaktadır. Vergi hukukunda karineler daha geniş yer bulabilirken, ceza hukukunda sübjektif unsurların ispatı zorunludur.

İKİNCİ BOZMA KARARI: ZAMANAŞIMI VE LEHE KANUN SORUNU

İkinci karar, önceki bozma sonrası verilen hükme ilişkindir. Bu aşamada üç temel mesele öne çıkmaktadır:

-Dava zamanaşımı,

-İştirak hâlinde zamanaşımının kesilmesi,

-7394 sayılı Kanun değişikliği sonrası lehe kanunun tespiti.

ZAMANAŞIMI VE İŞTİRAK İLİŞKİSİ

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı, sanıklardan biri bakımından olağan dava zamanaşımının gerçekleştiği görüşünü ileri sürmüştür. Ancak Daire, iştirak hâlinde suç işleme iddiası bulunan ve hakkında beraat kararı verilen sanık yönünden yürüyen sürecin diğer sanıklar bakımından zamanaşımını kestiğini kabul etmiştir. Bu yaklaşım, iştirak hâlinde suçlarda zamanaşımı kesilmesinin kolektif sonuç doğurabileceği anlayışına dayanmaktadır. Böylece iştirak ilişkisi, yalnızca maddi sorumluluk bakımından değil, muhakeme hukuku bakımından da sonuç üretmektedir.

LEHE KANUN İLKESİ (TCK M. 7/2)

Kararın en dikkat çekici yönü, 15.04.2022 tarihinde yürürlüğe giren 7394 sayılı Kanun ile VUK m. 359'da yapılan değişikliklerin değerlendirilmesi gereğine işaret etmesidir.

Daire, açıkça:

-Eski ve yeni düzenlemenin karşılaştırılması,

-Sanık lehine olan hükmün belirlenmesi,

-Her iki kanuna göre uygulamanın gerekçeli biçimde gösterilmesi

zorunluluğunu vurgulamıştır.

Bu yaklaşım, lehe kanun ilkesinin şekli değil maddi ve denetlenebilir biçimde uygulanması gerektiğini ortaya koymaktadır. Bu durum, Yargıtay denetiminin iki aşamasını göstermektedir:

-Delil yeterliliği ve usuli güvencelerin denetimi

-Normların doğru uygulanıp uygulanmadığının denetimi

SONUÇ

İncelenen iki bozma kararı birlikte değerlendirildiğinde şu sonuçlara ulaşılmaktadır:

İlk karar daha çok maddi gerçeğin ortaya çıkarılmasına, ikinci karar ise usul hukukunun doğru uygulanmasına odaklanmaktadır.

Yargıtay'ın yaklaşımı iştirakin, soyut görev veya meslek ilişkisine dayanılarak değil, somut katkı ve kastın ispatıyla belirlenmesi gerektiği yönünden hukuk devleti ve ceza sorumluluğunun şahsiliği ilkesiyle uyumludur.

Ancak özellikle iştirak hâlinde zamanaşımının kesilmesi meselesi öğretide tartışmaya açıktır. Beraat eden bir sanık yönünden yürüyen sürecin diğer sanıklar bakımından zamanaşımı kesici etki doğurması, zamanaşımının bireysel niteliği ile ne ölçüde bağdaşmaktadır sorusu önem taşımaktadır.

Bunun yanında, lehe kanun incelemesinin her iki düzenleme yönünden karşılaştırmalı, gerekçeli biçimde somut ceza hesabı yapılarak gösterilmesi ve vergi tekniği raporlarının destekleyici delil niteliğinde olup mahkûmiyet için doğrudan teknik delil incelemesi gerektiğine ilişkin vurgunun, uygulamaya yönelik önemli bir hatırlatma olduğu söylenebilir.

Sonuç olarak, Yargıtay 11. Ceza Dairesi'nin bu iki kararı, vergi ceza hukukunda hem maddi ceza hukuku hem de ceza muhakemesi hukuku bakımından derinliği olan ve uygulamaya yön verebilecek nitelikte içtihatlar olarak değerlendirilebilir.

Detaylı Bilgi için;
Stj. Av. Ahmet Berke Baştuğ
info@ozgunlaw.com

Kaynakça:

1. Yargıtay 11. Ceza Dairesi'nin; E. 2016/9306 K. 2020/944 ve E. 2021/43596 K. 2023/5766 sayılı bozma kararları

2. Yaşar Ayyıldız ve Serdar Şahin, "Yargıtay İçtihatlarında Serbest Muhasebeci Mali Müşavirlerin Sahte Belge Düzenleme Suçuna İştiraki," Finans Ekonomi ve Sosyal Araştırmalar Dergisi 8, no. 4 (2023): 929–942,

4054 SAYILI REKABETİN KORUNMASI HAKKINDA KANUN'UN 15. MADDESİNDE DÜZENLENEN REKABET KURULU'NUN YERİNDE İNCELEME YETKİSİNE YÖNELİK ANAYASA MAHKEMESİ 6 KASIM 2025 TARİHLİ VE E.2023/174, K.2025/224 SAYILI KARARININ İNCELENMESİ

1. Giriş

4054 sayılı Rekabetin Korunması Hakkında Kanun'un "Yerinde İnceleme" başlıklı 15. maddesi, Rekabet Kurulu'na, Kanun'la kendisine tevdi edilen görevleri yerine getirirken gerekli gördüğü durumlarda teşebbüsler ve teşebbüs birlikleri nezdinde yerinde inceleme gerçekleştirme yetkisi tanımaktadır.

Anılan düzenleme uyarınca Kurul; teşebbüslerin veya teşebbüs birliklerinin defter ve belgelerini, fiziki ya da elektronik ortamda ve bilişim sistemlerinde tutulan her türlü veri ve dokümanı inceleyebilmekte; bunların kopyalarını ve fiziki örneklerini alabilmekte; belirli hususlarda yazılı veya sözlü açıklama talep edebilmekte ve teşebbüslerin malvarlığı unsurları üzerinde yerinde inceleme yapabilmektedir.

İncelemeler, Kurul bünyesinde görev yapan uzmanlar eliyle yürütülmekte olup, bu kişiler incelemenin konusu ve amacını, ayrıca yanlış ya da yanıltıcı bilgi verilmesi halinde idari para cezası uygulanacağını gösteren yetki belgelerini ibraz etmek suretiyle hareket etmektedir.

Teşebbüsler ise talep edilen bilgi ve belgelerin suretlerini sunmakla yükümlüdür. Yerinde incelemenin fiilen engellenmesi ya da engellenme ihtimalinin ortaya çıkması halinde ise, incelemenin sulh ceza hâkimi kararıyla gerçekleştirilmesi öngörülmüştür.

Bu çerçevede Kanun, kural olarak Kurul'a, herhangi bir hâkim kararına veya ön onaya ihtiyaç olmaksızın, kendi kararıyla teşebbüslerin malvarlığı unsurlarına ilişkin mahallinde inceleme yapabilme imkânı tanımaktadır. Ayrıca Kurul, incelemenin zorlaştırılması veya engellenmesi durumunda idari para cezası uygulama yetkisine de sahiptir.

Öte yandan, Anayasa'nın 21. maddesi, konut dokunulmazlığını güvence altına almakta; millî güvenlik, kamu düzeni, suç işlenmesinin önlenmesi, genel sağlık ve ahlâkın korunması ya da başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması gibi sebepler dışında ve usulüne uygun verilmiş bir hâkim kararı bulunmaksızın konuta girilemeyeceğini, arama yapılamayacağını ve eşyaya el konulamayacağını hükme bağlamaktadır.

Gecikmesinde sakınca bulunan hâllerde yetkili merciin yazılı emriyle işlem yapılabilmekte; ancak bu kararın yirmi dört saat içinde hâkim onayına sunulması ve hâkimin kırk sekiz saat içinde kararını açıklaması gerekmektedir; aksi halde el koyma kendiliğinden hükümsüz hale gelmektedir.

Her ne kadar söz konusu hüküm "konut dokunulmazlığı" başlığını taşımakta ise de, temel hak ve özgürlükler rejimi içerisinde değerlendirildiğinde, bu güvencenin yalnızca konutla sınırlı olmadığı; işyerlerinin de dokunulmazlık kapsamında anayasal korumadan yararlanabileceği kabul edilmektedir.

Halihazırda Anayasa Mahkemesine "Ford Otosan" kararı ile konu edilen yerinde inceleme yetkisi bu sefer Danıştay 13. Dairesi ile Ankara 11. İdare Mahkemesi'nin, Kurul tarafından verilen idari para cezalarına karşı açılan davalarda yaptıkları itiraz başvuruları üzerine AYM'ye taşınmıştır.

2. Kararın İncelenmesi

Anayasa Mahkemesi, 6 Kasım 2025 tarihli ve E.2023/174, K.2025/224 sayılı kararıyla, 17 Şubat 2026 tarihli Resmî Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren hükmü çerçevesinde, 4054 sayılı Rekabetin Korunması Hakkında Kanun'un 15. maddesinde düzenlenen yerinde inceleme yetkisinin Anayasa'ya aykırı olmadığı sonucuna oyçokluğuyla ulaşmıştır.

Söz konusu karar, yukarıda yer verildiği üzere Mahkeme'nin 2023 yılında Ford Otomotiv Sanayi A.Ş.'nin bireysel başvurusu üzerine verdiği ve uygulamada "Ford Otosan kararı" olarak anılan içtihadından sonra, aynı kanun hükmünün bu kez somut norm denetimi kapsamında ele alınmış olması bakımından önem arz etmektedir.

Anılan bireysel başvuru kararında Mahkeme, yerinde incelemelerin uygulanış biçiminin Anayasa'nın 21. maddesinde güvence altına alınan konut dokunulmazlığı hakkı yönünden sorun doğurabileceğine ve hâkim kararı olmaksızın gerçekleştirilen incelemelerin anayasal güvencelerle bağdaşmayabileceğine işaret etmişti. İtiraz yoluna başvuran mahkemeler, Danıştay 13. Dairesi ile Ankara 11. İdare Mahkemesi'dir. Başvurularda, RKHK m. 15'te yer alan iki ayrı düzenlemenin Anayasa'ya uygunluğu tartışılmıştır. Bunlardan ilki, Rekabet Kurulu'na "gerekli gördüğü hâllerde" teşebbüsler ve teşebbüs birlikleri nezdinde yerinde inceleme yapma yetkisi tanıyan birinci fıkradır. İkincisi ise, incelemenin engellenmesi ya da engellenme ihtimalinin bulunması durumunda sulh ceza hâkimi kararıyla yerinde inceleme yapılabileceğini öngören üçüncü fıkradır. Mahkeme, bu iki hükmü ayrı değerlendirmiş; üçüncü fıkra bakımından usule, birinci fıkra bakımından ise esasa ilişkin inceleme yapmıştır.

AYM, itiraza konu davaların, 15. maddenin üçüncü fıkrası uyarınca alınmış bir hâkim kararına dayalı işlemlerden değil; 16. madde kapsamında uygulanan idari para cezalarından kaynaklandığını tespit etmiştir.

Bu nedenle, üçüncü fıkranın somut uyuşmazlıklarda uygulanabilir nitelikte olmadığı sonucuna ulaşılmış ve başvurular yetkisizlik gerekçesiyle usulden reddedilmiştir.

Mahkeme, birinci fıkrayı Anayasa'nın 2. maddesinde yer alan hukuk devleti ilkesi ile 167. maddede Devlet'e yüklenen rekabeti koruma ve piyasaların düzenli işlemesini sağlama ödevleri çerçevesinde incelemiştir.

Kararda, yerinde inceleme yetkisinin, Anayasa m. 167 kapsamında Devlet'e verilen rekabet düzenini tesis etme amacına hizmet ettiği belirtilmiştir.

Hukuk devleti ilkesi bakımından ise normların belirli ve öngörülebilir olması gerektiği vurgulanmış; "gerekli gördüğü hâllerde" ibaresinin Kurul'a sınırsız ve keyfî bir yetki tanımadığı, aksine Kanun'da öngörülen görev alanı ve rekabet ihlallerinin ortaya çıkarılması amacıyla sınırlı olduğu ifade edilmiştir.

Ayrıca, yerinde incelemelerin yetkili uzmanlar tarafından ve yetki belgesi ibraz edilerek gerçekleştirildiği; fiziksel müdahale veya zor kullanmanın ise ancak sulh ceza hâkimi kararıyla mümkün olduğu belirtilmiştir. Bu çerçevede Kurum'un kendiliğinden zor kullanma yetkisine sahip olmadığına dikkat çekilmiştir.

Mahkeme, rekabet ihlallerinin çok çeşitli ve öngörülmesi güç şekillerde ortaya çıkabileceğini, bu nedenle kanun koyucunun her ihtimali ayrıntılı biçimde düzenlemesinin mümkün olmadığını değerlendirmiştir.

Yerinde inceleme yapılıp yapılmayacağının somut olayın şartlarına göre belirlenmesi, yasama organına tanınan takdir yetkisinin bir uzantısı olarak görülmüştür.

Sonuç itibarıyla AYM, 15. maddenin birinci fıkrasında yer alan ibarenin belirsizlik içermediği ve hukuk devleti ilkesine aykırılık teşkil etmediği kanaatine varmış; düzenlemenin Anayasa'nın 2. ve 167. maddelerine uygun olduğuna hükmetmiştir.

Kararda dikkat çeken bir diğer husus, Mahkeme'nin incelemesini Anayasa'nın 13. maddesinde düzenlenen temel hak ve özgürlüklerin sınırlandırılması rejimi ile 21. maddede güvence altına alınan konut dokunulmazlığı hakkı çerçevesinde yapmamış olmasıdır.

Ayrıca, önceki bireysel başvuru kararına açık bir gönderme de yer almamıştır.

3. Karşı Oylar

Yukarıda değinildiği üzere karar oy çokluğu ile alınmıştır.

Karşı oy gerekçelerinde ise temel olarak Ford Otosan kararı ve içeriğinden bahsedilmekte, itiraz konusu düzenlemenin Anayasa'nın 21. maddesinde güvence altına alınan konut dokunulmazlığı çerçevesinde ele alınması gerektiğini belirtilmektedir.

Karşı oylara göre, Kurul kararıyla yetkilendirilen görevlilere, hâkim kararı olmaksızın denetim kapsamındaki işyerlerinin konut niteliği taşıyan bölümlerine girme, burada bulunan kayıt ve verileri inceleme ve örnek alma imkânı tanınmaktadır.

Ancak bu yetki, yalnızca gecikmesinde sakınca bulunan durumlarla sınırlandırılmamış; genel ve sürekli biçimde kullanılabilecek bir yetki olarak düzenlenmiştir.

Hâkim kararının ise ancak ilgililerin denetime rıza göstermemesi halinde devreye girdiği, dolayısıyla anayasal güvencenin istisnai bir aşamaya bağlandığı belirtilmiştir.

Ayrıca, işlem sonrasında anayasal anlamda bir hâkim denetimi mekanizmasının açıkça öngörülmediği de vurgulanmıştır.

Bu gerekçelerle, kuralın Anayasa'nın 13. ve 21. maddelerinde yer alan güvencelerle bağdaşmadığı ve iptal edilmesi gerektiği kanaatini ortaya koymuştur.

Yine bir diğer karşı oy yazısında "gerekli gördüğü hâllerde" ifadesinin, temel haklara müdahale yetkisini bütünüyle idarenin takdirine bıraktığını belirtilmiştir.

Söz konusu ibarenin, gecikmesinde sakınca bulunan durumları tanımlamadığı, nesnel ölçütler içermediği ve hangi hâllerde hâkim kararına başvurulacağını açık biçimde ortaya koymadığı ifade edilmiştir.

Bu belirsizliğin, Anayasa'nın 2. ve 13. maddelerinde yer alan kanunilik, belirlilik ve keyfiliğin önlenmesi ilkeleriyle bağdaşmadığı ileri sürülmüştür.

Ayrıca, yerinde incelemenin engellenmesi ya da engellenme ihtimalinde sulh ceza hâkimi kararına başvurulmasını öngören düzenlemenin de somut uyuşmazlık bakımından uygulanabilir olduğu ve konut dokunulmazlığına müdahale rejiminin ayrılmaz bir parçasını oluşturduğu belirtilmiştir.

Karşı oylara göre, hem "gerekli gördüğü hâllerde" ibaresi hem de hâkim kararına ilişkin hüküm, müdahaleyi yalnızca gecikmesinde sakınca bulunan durumlarla sınırlamamakta ve hâkim denetimini istisnai bir aşamaya bağlamaktadır.

Bu yönüyle düzenlemenin, Anayasa'nın 21. maddesiyle güvence altına alınan konut dokunulmazlığını yeterli düzeyde korumadığı ifade edilmiştir.

Karşı oy sahipleri, söz konusu hükümlerin aynı zamanda kanunilik ve ölçülülük ilkeleri bakımından da Anayasa'nın 13. ve 21. maddelerine aykırı olduğu sonucuna ulaşmıştır.

Karşı oyda, çoğunluğun bu içtihattan uzaklaşmasının temel hakların korunması bakımından geriye gidiş anlamına geldiği ve Mahkeme'nin önceki kararlarıyla çelişki oluşturduğu ileri sürülmüştür.

Sonuç olarak, çoğunluğun yaklaşımının hem gerekçeli karar ilkesine hem de Anayasa'nın temel hak ve özgürlükleri güvence altına alma işlevine uygun düşmediği değerlendirmesinde bulunulmuştur.

4. Sonuç

Karşı oy gerekçelerinde ortaya konulan tespitlerin, anayasal güvenceler bakımından güçlü ve tutarlı bir çerçeve sunduğu kanaati tarafımca ağır basmaktadır. Zira idareye tanınan yerinde inceleme yetkisi, niteliği itibarıyla doğrudan doğruya temel hak alanına temas etmektedir.

Bu ölçüde geniş ve fiilî müdahale imkânı içeren bir yetkinin, anayasal hak ve özgürlüklerden yalıtılmış biçimde ele alınması mümkün değildir.

Özellikle işyerlerinin de Anayasa'nın 21. maddesi kapsamında korunan mekânlar arasında yer aldığı dikkate alındığında, yerinde inceleme yetkisinin konut dokunulmazlığı güvencesinden bağımsız değerlendirilmesi anayasal sistematikle bağdaşmamaktadır.

Müdahalenin kapsamı, uygulanma usulü ve hâkim denetiminin hangi aşamada devreye girdiği hususları, doğrudan doğruya bu güvencenin özüne ilişkindir.

Ayrıca, Anayasa Mahkemesi'nin daha önce verdiği Ford Otosan kararında aynı norm bağlamında konut dokunulmazlığı yönünden yaptığı değerlendirme göz önünde bulundurulduğunda, somut norm denetiminde bu içtihattan tamamen bağımsız bir yaklaşım benimsenmesi hukuki öngörülebilirlik ve içtihat tutarlılığı bakımından soru işaretleri doğurmaktadır.

Anayasal denetimde yöntem farklılıkları mümkün olmakla birlikte, temel haklara temas eden bir yetkinin önceki içtihattan kopuk biçimde incelenmesi, anayasal güvence sisteminin bütünlüğü açısından ikna edici görünmemektedir.

Bu çerçevede, yerinde inceleme yetkisine ilişkin düzenlemenin; hukuk devleti, kanunilik ve ölçülülük ilkeleri yanında, konut dokunulmazlığı güvencesi ışığında değerlendirilmesi gerektiği yönündeki karşı oy görüşlerinin anayasal hakların korunması bakımından daha güçlü bir temele dayandığı söylenebilir.

Temel haklara müdahale potansiyeli taşıyan idari yetkilerin, anayasal güvencelerden ve yerleşik içtihattan bağımsız biçimde yorumlanması, hak eksenli anayasa anlayışıyla bağdaşmamaktadır.

Detaylı Bilgi için;
Av. Melda İz
info@ozgunlaw.com

Kaynakça:

1. Anayasa Mahkemesinin 6/11/2025 Tarihli ve E: 2023/174, K: 2025/224 Sayılı Kararı
https://www.resmigazete.gov.tr/eskiler/2026/02/20260217-7.pdf

2. 23/3/2023 Tarihli, Ford Otomotiv Sanayi Anonim Şirketi (B. No: 2019/40991) Anayasa Mahkemesi Başvurusu

ANAYASA'NIN 21. MADDESİ, KONUT DOKUNULMAZLIĞINI GÜVENCE ALTINA ALMAKTA; MİLLÎ GÜVENLİK, KAMU DÜZENİ, SUÇ İŞLENMESİNİN ÖNLENMESİ, GENEL SAĞLIK VE AHLÂKIN KORUNMASI YA DA BAŞKALARININ HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİNİN KORUNMASI GİBİ SEBEPLER DIŞINDA VE USULÜNE UYGUN VERİLMİŞ BİR HÂKİM KARARI BULUNMAKSIZIN KONUTA GİRİLEMEYECEĞİNİ, ARAMA YAPILAMAYACAĞINI VE EŞYAYA EL KONULAMAYACAĞINI HÜKME BAĞLAMAKTADIR.

HİSSE SENETLERİNİN ALACAĞIN TEMLİKİ HÜKÜMLERİNE GÖRE DEVRİNDE YAZILILIK ŞARTI VE ANKARA BÖLGE ADLİYE MAHKEMESİ 21. HUKUK DAİRESİ'NİN 2024/390 E., 2025/691 K. SAYILI KARARININ İNCELEMESİ

1. GİRİŞ

6102 sayılı Türk Ticaret Kanunu'nun 490. maddesi anonim şirketlerde nama yazılı payların devrini düzenlemektedir. Buna göre, kanunda veya esas sözleşmede aksi öngörülmedikçe nama yazılı paylar, herhangi bir sınırlandırmaya bağlı olmaksızın devredilebilir. Dolayısıyla, aksi öngörülmemişse nama yazılı payların Türk Borçlar Kanunu'nun 183. vd. maddelerine göre alacağın temliki yoluyla devri mümkündür. Senede bağlanmamış (çıplak) payların devrinde ise kanunda herhangi bir düzenleme bulunmamakla beraber devrin alacağın temliki hükümlerine göre yapılacağı yargı içtihatları ve doktrinde kabul edilmektedir. Alacağın temlikinin geçerliliği, yazılı şekilde yapılmış olmasına bağlıdır.

İşbu makalede incelenecek olan Ankara Bölge Adliye Mahkemesi 21. Hukuk Dairesi'nin 2024/390 E. , 2025/691 K. sayılı ve 19.06.2025 tarihli kararında, anonim şirket hisse senetlerinin alacağın temliki hükümlerine göre devrinde;

- Yazılı temlik beyanının bulunmaması halinde devrin yok hükmünde olacağına,
- Devrin yönetim kurulu kararına dayanmasının ve pay defterine işlenmesinin geçerlilik şartını sağlamayacağına,
- Davacının uzun süre sessiz kalmasının, somut olayın koşullarında dürüstlük kuralına aykırı olmadığına,
- Yok hükmündeki pay devrinden sonraki devirlerin de batıl olacağına,

hükmedilmiştir. [1]

2. ANONİM ŞİRKETLERDE ALACAĞIN TEMLİKİ HÜKÜMLERİNE GÖRE PAY DEVRİ

Alacağın temliki (alacağın devri), bir alacaklının sahip olduğu alacak hakkını, borçlunun rızasına gerek olmaksızın üçüncü bir kişiye devretmesidir.

Alacağın temlikinin hüküm doğurması için devreden ve devralanın iradelerinin uyuşması ve yazılı şekil şartının sağlanması gerekmektedir.

TBK m. 184 uyarınca alacağın devri yazılı şekilde yapılmadıkça geçerli olmayacaktır. Bu nedenle anonim şirket hisse senetlerinin alacağın temliki hükümlerine göre devrinde, payın devredildiğini açıkça ortaya koyan yazılı bir temlik beyanının bulunması zorunludur.

Anonim şirketlerde nama yazılı paylar, senede bağlanmış veya senede bağlanmamış pay (çıplak pay) şeklinde tezahür edebilir. Senede bağlanmış nama yazılı payların devri Türk Ticaret Kanunu'nun 490. maddesinde düzenlenmiştir;

"Nama yazılı payların ve pay senetlerinin devrinde ilke

MADDE 490- *(1) Kanunda veya esas sözleşmede aksi öngörülmedikçe, nama yazılı paylar, herhangi bir sınırlandırmaya bağlı olmaksızın devredilebilirler.*

(2) Hukuki işlemle devir, ciro edilmiş nama yazılı pay senedinin zilyetliğinin devralana geçirilmesiyle yapılabilir."

İşbu maddeye göre, nama yazılı payların devrinde herhangi bir sınırlandırma bulunmamaktadır. Maddenin 2. fıkrasında devrin, ciro ve zilyetliğin geçirilmesi şeklinde yapılabileceği düzenlenmiştir.

Maddede doğrudan düzenlenmemekle birlikte, devrin TBK 183. vd. alacağın temliki hükümlerine göre yapılması da mümkündür. Zira, kanunda temlikname ile pay devrini sınırlayan bir hüküm bulunmamaktadır.

Çıplak payların devri hakkında ise Türk Ticaret Kanunu'nda açık bir düzenleme bulunmamaktadır. Ancak payın devredilebilirliği ilkesi gereği çıplak payların devri mümkündür.

Nitekim yargı içtihatlarında ve doktrinde, çıplak payların TBK m. 183 vd. maddeleri kapsamında alacağın temliki hükümlerine göre devredilebileceği ifade edilmektedir. Konuya ilişkin Yargıtay Hukuk Genel Kurulu'nun 2014/801 E. , 2014/891 K. sayılı ve 12.11.2014 tarihli kararı;

"Payın devri konusuna gelince; bilindiği üzere, dava tarihi itibariyle yürürlükte olan 6762 sayılı Türk Ticaret Kanunu'nun (TTK) 416. ve 417.maddeleri hükmü uyarınca, nama yazılı pay senetlerin devri için, bir temlik beyanı veya senedin arkasında tam bir cironun yapılması, ayrıca senet üzerindeki zilyetliğin devir ve teslimi gerekir. Bu koşulların yerine getirilmemesi halinde yapılan devir işlemi geçersizdir.

Anonim şirket tarafından henüz pay senedi ihraç edilmemiş olması ve ilmühaber dahi çıkarılmaması, anonim şirkette pay devrine engel teşkil etmeyecektir.

Anonim ortaklığın çıplak paylarının devri konusunda 6762 sayılı TTK'da bir hüküm bulunmamakta olup, payın devredilebilirliği ilkesi uyarınca, çıplak payın da senede bağlanmış paylar gibi serbestçe devredilebileceği, bu devrin 818 sayılı BK.nun 162 ve devamı (6098 sayılı TBK 183) maddelerine göre alacağın temliki hükümleri çerçevesinde olacağı kabul edilmiştir." (Hayri Domaniç, Anonim Şirketler Hukuku ve Uygulaması, İstanbul 1988, s,1325; Hasan Pulaşlı, Şirketler Hukuk Şerhi, Ankara 2011, C.II, s.1261).

şeklindedir [2]. İşbu kararda; senede bağlanmış nama yazılı payların ve senede bağlanmamış (çıplak) payların alacağın temliki hükümlerine göre devredilebileceği açıkça ifade edilmektedir.

Alacağın temliki hükümlerine göre pay devrinde, taraf iradelerinin uyuşması ve yazılı temlik beyanının bulunması kurucu şarttır. Pay devrinin ortaklığa karşı hüküm ifade etmesi için ise devrin pay defterine kaydı gerekmektedir [3].

Ancak bu kayıt karine niteliğinde olup aksinin ispatı mümkündür. Nitekim yargı ve doktrinde pay defterine yapılan kayıtların kurucu değil bildirici nitelikte olduğu ifade edilmektedir [4]. Dolayısıyla yönetim kurulu kararına dayanan ve pay defterine işlenen pay devirleri, yazılılık şartını sağlamaması halinde geçerli hale gelmeyecektir.

3. BÖLGE ADLİYE MAHKEMESİ KARARINA KONU DAVA

Uyuşmazlığa konu olayda davacı, anonim şirkette adına kayıtlı bulunan nama yazılı payların, bilgisi ve rızası dışında üçüncü kişilere devredildiğini ileri sürerek, söz konusu pay devirlerinin geçersizliğinin tespitini, payların adına tescilini ve kar payı alacağının tahsilini talep etmiştir.

Dosya kapsamına göre, davacıya ait payların devri 15.12.2013 tarihli yönetim kurulu kararına dayandırılmıştır. Yönetim kurulu kararı, ilgili dönemde yönetim kurulu başkanı olan davacının eşi tarafından imzalanmış ve davacıya ait paylar davacının oğullarına devredilmiştir. Ancak pay devrine ilişkin taraflar arasında düzenlenmiş yazılı bir temlik sözleşmesi veya davacının paylarını devrettiğine dair imzasını içeren yazılı bir temlik beyanı bulunmamaktadır.

İlk derece mahkemesi, davalı şirketin 200.000 adet payının 199.975 adedinin davacıya aitken haberi olmadan oğlu davalıya devredildiğini tespit etmiştir.

Ancak Mahkeme, hisse devrinin davalı şirket yönetim kurulunca onaylandığı 15.12.2013 tarihinden, eldeki davanın açıldığı 03.06.2021 tarihine kadar aradan geçen 8 yıla yakın sürede davacının, hakim ortağı olduğu şirketin işleyişinden haberdar olmamasının hayatın olağan akışına uygun olmadığına, ticaret siciline tescil ve ilan edilen hususların davacıyı da bağlayacağına kanaat getirmiştir. Mahkeme, davacının aradan geçen uzun zamanda sessiz kalmakla 8 yıl sonra açtığı davanın TMK m. 2 uyarınca dürüstlük kuralına aykırı olduğundan bahisle davanın reddine karar vermiştir. Karara karşı davacı tarafça istinaf kanun yoluna başvurulmuştur.

4. ANKARA BÖLGE ADLİYE MAHKEMESİ 21. HUKUK DAİRESİ'NİN 2024/390 E. , 2025/691 K. SAYILI KARARI

Daire, davaya konu payların senede bağlanmamış (çıplak) pay niteliğinde olduğunu tespit etmiştir. Yukarıda açıklandığı üzere çıplak payların devri alacağın temliki hükümlerine tabidir. Pay devrinin hüküm doğurması için yazılı temlik beyanı bulunması şarttır.

Nitekim daire kararında da; *"Alacağın temliki tasarrufi bir işlem olduğu için, bununla çıplak pay devralana geçmektedir. Şekil olarak bedeli tam ödenmiş çıplak payın devri, payın devredildiğini içeren yazılı bir temlik beyanının devralana verilmesi ile söz konusu olacak olup, bu durumda nama yazılı paylar TBK'nun 183 vd maddelerine göre alacağın devri hükümlerine göre devredilebilecektir. TBK'nın 184. maddesine göre de alacağın devrinin yazılı yapılması yeterlidir."* denilmiştir.

Daire tarafından; davacıya ait payların devredildiğine ilişkin yazılı bir pay devri sözleşmesi olmadığı, davacıya ait yazılı temlik beyanı bulunmadığı, devre dayanak gösterilen yönetim kurulu kararında yalnızca davacının eşi olan yönetim kurulu başkanının imzasının bulunduğu, davacının eşine pay devri için yetki vermediği, davacının devre sonradan icazet gösterdiğine dair dosyada bilgi veya belge bulunmadığı tespit edilmiştir. Bu doğrultuda Daire'nin 2024/390 E. , 2025/691 K. sayılı ve 19.06.2025 tarihli kararı ile;

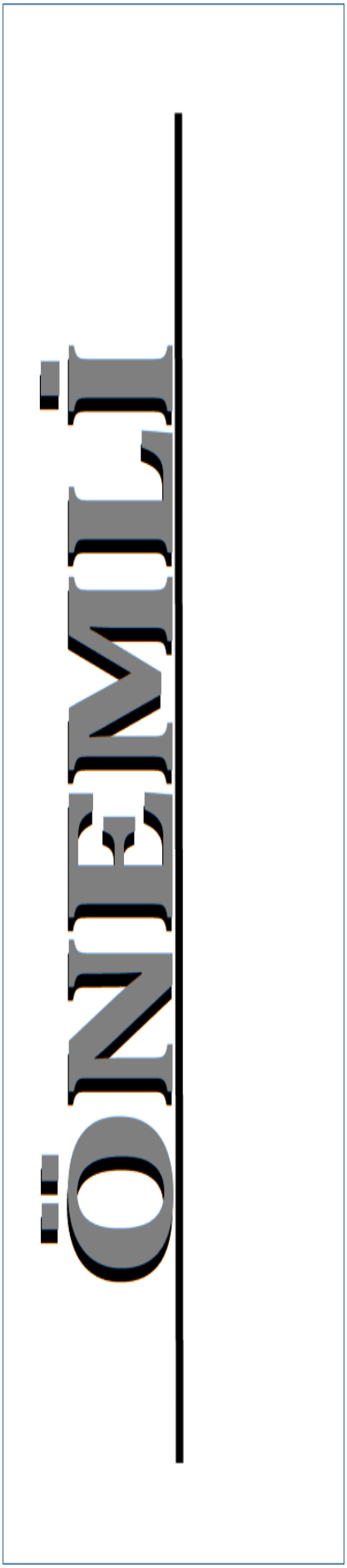
"Hal böyle olunca, davacıya ait 199.975 adet payın devredildiğini içeren yazılı bir temlik beyanının devralana verilmesi söz konusu olmadığı gibi davacının muris eşi ...'na bu yönde yetki verdiğine ilişkin bir belge/ vekaletnamenin de dosya kapsamında bulunmadığı, bu haliyle muris ... tarafından davacıya ait payların davacı adına yetkisiz olarak devredilmesi işlemine hukukun sonuç bağlamayacağı ve davacıya ait 199.975 payın TBK'nun 183 vd maddeleri uyarınca usulüne uygun olarak devrinin yapılmış olmadığı, her ne kadar mahkemece, devirlerin 2013 tarihinde yapılıp, eldeki davanın 2021 tarihinde açıldığı dikkate alınarak davacının TMK'nın 2.maddesine göre iyiniyetli olmadığı ileri sürülmüş ise de, davacının geçersiz olan pay devrine icazet verdiği veya bunu kabullendiğine ilişkin dosya kapsamında hiçbir bilgi ve belge bulunmadığı da dikkate alındığında, davacının aradan geçen süreye rağmen bunu ileri sürmesinin hakkın kötüye kullanılması mahiyetinde değerlendirilemeyeceği,

Sonuç olarak davacıya ait 199.975 payın yasanın aradığı şekle uygun olarak yani yazılı devrinin gerçekleşmediği, şekil şartına uyulmaksızın gerçekleşen devrin batıl olup işlemin hukuki sonuç doğurmayacağı , yok hükmünde olduğu, bu bağlamda davacıya ait 199.975 payın usulüne uygun olarak dava dışı ... ve davalı ...'na devredildiğinden bahsedilemeyeceği gibi batıl olan 12/12/2013 tarihli yönetim kurulu kararında zikredilen pay devrine dayanılarak yapılan sonraki tüm devir işlemlerinin de yok hükmünde olacağı anlaşılmakla, davacının dava konusu davalı şirkette 199.975 pay sahibi olduğunun tespiti ve davalı şirketin davalıya ait 200.000 adet payının , 199.975 adedinin iptali ile, 199.975 adet payın davacı adına davalı şirketin pay defterine işlenmesi yönünde mahkemece karar verilmesi gerekirken yazılı şekilde hüküm kurulması usul ve yasaya aykırı bulunmuştur." ifadesi ile ilk derece mahkemesi kararı kaldırılarak davacının davasının kısmen kabulüne karar verilmiştir.

5. KARARIN İNCELEMESİ

5.1. Alacağın Temliki Hükümlerine Göre Pay Devrinde Yazılı Temlik Beyanı Kurucu Şarttır.

Yukarıda ve Daire kararında izah edildiği üzere senede bağlanmış nama yazılı paylar ile senede bağlanmamış (çıplak) payların TBK 183. vd. maddeleri kapsamında alacağın temliki hükümlerine göre devri mümkündür.

Pay devrinin hüküm doğurması için yazılı temlik beyanı bulunması gerekmektedir. Daire kararında yazılı şekil şartına uyulmamasının hukuki sonucu yokluk olarak tespit edilmiştir.

5.2. Devrin Yönetim Kurulu Kararına Dayanması ve Pay Defterine Kaydedilmesi Devri Geçerli Hale Getirmeyecektir.

Daire kararında, devrin pay defterine kaydedilmesinin kurucu nitelikte olmadığı ifade edilmiştir. Kararda vurgulanan diğer husus, paylarını devreden davacının imzasını içermeyen yönetim kurulu kararının tasarrufi işlem yerine geçmeyeceğidir. Dolayısıyla, yönetim kurulunun devri onaylaması veya pay defterine kayıt yapması, yazılı temlik beyanı yoksa devri geçerli hale getirmeyecektir.

5.3. Geçersiz Devre Dayanılarak Yapılan Sonraki Devirler De Hükümsüzdür.

Yokluk tespitinin hukuki sonucu olarak, yok hükmünde olan pay devrine dayanılarak yapılan sonraki devirler de geçersiz olacaktır. Zira mülkiyet ve pay sahipliği sıfatı devralana hiç geçmemiştir. Daire, 12.12.2013 tarihli yönetim kurulu kararına dayalı ilk devrin geçersiz olduğunu tespit ettikten sonra, bu devre dayanılarak gerçekleştirilen sonraki tüm devirlerin de batıl olduğu sonucuna ulaşmıştır.

5.4. Davacının Uzun Süre Sessiz Kalması Dürüstlük Kuralına Aykırı Değildir.

İlk derece mahkemesi, davacının yaklaşık sekiz yıl boyunca sessiz kalmasını TMK m. 2 kapsamında dürüstlük kuralına aykırı bulmuş; ancak Daire bu değerlendirmeyi yerinde görmemiştir.

Daire kararında, davacının devre icazet verdiğine veya devri kabullendiğine dair dosyada herhangi bir bilgi ve belge bulunmadığı ifade edilmiştir. Belirtmek gerekir ki, kurucu şartları taşımayan bir hukuki işlemin hukuk aleminde sonuç doğurması kural olarak mümkün değildir.

Ancak yokluğun tespitinin dürüstlük kuralına aykırı şekilde talep edilmesi hakkın kötüye kullanılması sonucu doğurması sebebiyle hukuk düzeni tarafından korunmamaktadır.

Somut olayda, davacının şekil şartını sağlamayan devre icazet vermesi halinde sonradan devrin geçersiz olduğunu öne sürmesi dürüstlük kuralıyla bağdaşmayacaktır.

Daire kararında, davacının uzun süre sessiz kalmasının, davacının devre icazet verdiği anlamına gelmediği ve dürüstlük kuralına aykırı olmadığı değerlendirilmiştir.

6. SONUÇ

Ankara Bölge Adliye Mahkemesi 21. Hukuk Dairesi'nin 2024/390 E., 2025/691 K. sayılı ve 19.06.2025 tarihli kararı, anonim şirketlerde senede bağlanmamış (çıplak) payların devrinde alacağın temliki hükümlerinin uygulanacağını ve yazılı şekil şartının kurucu nitelikte olduğunu açık biçimde ortaya koymaktadır.

Kararda, TBK m. 184 uyarınca yazılı temlik beyanı bulunmaksızın gerçekleştirilen pay devrinin geçersiz olduğu; yönetim kurulu kararının veya pay defterine kaydın, yazılı temlik beyanının yerini tutamayacağı kabul edilmiştir.

Pay devri, şirket organlarının iradesiyle değil, pay sahibinin yazılı tasarruf işlemiyle gerçekleşir. Yazılı şekil şartı yerine getirilmediği sürece pay sahipliği sıfatı devralana geçmeyecektir.

Ayrıca karar, şekle aykırı devre dayanılarak yapılan sonraki devirlerin de hukuki sonuç doğurmayacağını; ilk işlem geçersiz ise buna bağlı tasarrufların da hükümsüz olacağını vurgulamaktadır. Bunun yanı sıra kararda, hak sahibinin uzun süre sessiz kalmasının tek başına dürüstlük kuralına aykırılık teşkil etmeyeceği de belirtilmiştir.

Detaylı Bilgi için;
Stj. Av. Osman Serhat Demirci
info@ozgunlaw.com

Kaynakça:

1. Ankara Bölge Adliye Mahkemesi 21. Hukuk Dairesi'nin 2024/390 E. , 2025/691 K. sayılı ve 19.06.2025 tarihli kararı

2. Yargıtay Hukuk Genel Kurulu'nun 2014/801 E. , 2014/891 K. sayılı ve 12.11.2014 tarihli kararı

3. Yargıtay 11. Hukuk Dairesi'nin 2014/15601 E. 2015/11180 K. sayılı ve 27.10.2015 tarihli kararı

4. Gönen Eriş, Ticari İşletme ve Şirketler, 3.Baskı, s.2569

FİYAT ETİKETİ YÖNETMELİĞİNDE DEĞİŞİKLİK YAPILMASINA DAİR YÖNETMELİK RESMÎ GAZETE'DE YAYIMLANDI!

Resmî Gazete'de yayımlanan aşağıda yer vermiş olduğumuz Fiyat Etiketi Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik ile restoranlarda servis ücreti, masa ücreti, kuver ücreti ve benzeri herhangi bir isim altında ilave ücret alınması yasaklanmıştır. İlgili yönetmelik şu şekildedir:

"MADDE 1- 28/6/2014 tarihli ve 29044 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan Fiyat Etiketi Yönetmeliğinin 8 inci maddesinin altıncı fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

"(6) Tarife ve fiyat listesinde gösterilen fiyatların dışında herhangi bir isim altında başka bir ücret alınması hâlinde, bunun tarife ve fiyat listesinde gösterilmesi zorunludur. Ancak lokanta, kafe, restoran, pastane ve benzeri yiyecek ve içecek hizmeti sunulan işyerlerinde, 22/5/2003 tarihli ve 4857 sayılı İş Kanununun 51 inci maddesi hükmü saklı kalmak kaydıyla; tüketiciden servis ücreti masa ücreti, kuver ücreti ve benzeri herhangi bir isim altında ilave ödeme talep edilemez."

MADDE 2- Bu Yönetmelik yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 3- Bu Yönetmelik hükümlerini Ticaret Bakanı yürütür."

Kaynak: ***https://www.resmigazete.gov.tr/eskiler/2026/01/20260130-2.htm***

YARGI ÇEVRELERİNDE ÖNEMLİ DEĞİŞİKLİK!

20 Şubat 2026 da resmî gazetede yayımlanan 18 Şubat 2026 tarihli 282 No'lu Hakimler ve Savcılar Kurulu kararına göre Asliye Ticaret Mahkemelerinin yargı çevreleriyle ilgili önemli bir değişikliğe gidildi.

Yeni düzenlemeye göre, Bakırköy, İstanbul Anadolu ve Küçükçekmece Asliye Ticaret Mahkemelerinin yargı çevrelerinin kendi ağır ceza mahkemeleri yargı çevresinden çıkarılarak İstanbul Asliye Ticaret Mahkemelerinin yargı çevresinin "İstanbul ilinin mülki sınırları" olarak belirlenmesine,

İşbu kararın Bakırköy, İstanbul Anadolu ve Küçükçekmece Asliye Ticaret Mahkemelerinin faaliyetlerinin durdurulma tarihi itibarıyla uygulanmasına, faaliyeti durdurulan Bakırköy, İstanbul Anadolu ve Küçükçekmece Asliye Ticaret Mahkemelerinde bulunan dosyaların İstanbul Asliye Ticaret Mahkemelerine devrine karar verildi.

Kaynak: ***https://www.resmigazete.gov.tr/eskiler/2026/02/20260220-1.pdf***

REKABET KURULU'NDAN BANKALARA İŞ GÜCÜ PİYASASI SORUŞTURMASI (24 ŞUBAT 2026)!

Rekabet Kurulu tarafından; bankacılık, sigortacılık ve bilişim teknolojileri sektörlerinde faaliyet gösteren 26 şirket hakkında, iş gücü piyasasında rekabeti ihlal ettikleri şüphesiyle soruşturma başlatıldı.

Rekabet Kurulu tarafından yürütülen ön araştırma sürecinde, bazı teşebbüslerin çalışan ayartmama (no-poach) anlaşmaları yapmış olabileceği ve iş gücü piyasasına ilişkin rekabete hassas bilgileri paylaşmış olabileceği iddiaları incelendi. Kurul, elde edilen bulgu ve değerlendirmeler sonucunda rekabetin kısıtlanmış olabileceğine dair şüpheleri ciddi ve yeterli bularak resmi soruşturma açılmasına karar verdi.

29 Ocak 2026 tarihli ve 26-03/75-M sayılı karar kapsamında, 4054 sayılı Rekabetin Korunması Hakkında Kanun'un 4. maddesinin ihlal edilip edilmediğinin tespiti amacıyla Kanun'un 41. maddesi uyarınca süreç başlatıldı.

Kurulun başlattığı soruşturma sürecinde, ilgili şirketlerin iş gücü piyasasında rekabeti sınırlayıcı uygulamalara taraf olup olmadıkları detaylı şekilde araştırılacak. Sürecin sonucunda ihlal tespit edilmesi halinde idari para cezası dahil çeşitli yaptırımlar gündeme gelebilecek.

Kaynak: ***https://www.rekabet.gov.tr/tr/Guncel/is-gucu-piyasasina-yonelik-rekabet-ihlal-4db1ff759011f11193f60050568585c9***

Alanında uzman avukatlardan oluşan ekibi ile faaliyet gösteren Özgün Hukuk Bürosu, ulusal ve çok uluslu şirketlere hizmet vermektedir. Bu kapsamda, müvekkillerin ihtiyaçlarına olabilecek en kısa zamanda cevap verebilecek organizasyon yapısı kurulmuş olup, temel prensip müvekkillerin kıdemli avukat kadrosuyla her zaman iletişim kurabilmesi ve her konuda bilgi sahibi olmasının sağlanmasıdır.

Bankacılık ve finans, eğitim, sağlık, otomotiv, kimya ve savunma, teknoloji, enerji, maden, inşaat ve gayrimenkul sektörleri başta gelmek üzere değişik iş ve ticaret sektörlerinde faaliyet gösteren kurumsal müvekkillere ve sivil toplum kuruluşlarına hizmet veren Özgün Hukuk, tüm müvekkilleri ile bir iş ortağı titizliği ile çalışmayı prensip edinmiştir.

Özgün Hukuk Bürosu, Türkiye'nin önde gelen finans kurum ve kuruluşlarına, şirketlere ve şahıslara Türkiye'de ve yurtdışında alacak tahsilatı konusunda hukuki hizmet sağlamaktadır. Bu kapsamda yurtdışına kaçırılan malvarlıklarının mal varlığı araştırması yapılarak tespit edilmesi ve alacağın bu yolla tahsil edilmesi hususunda hukuki hizmet verilmektedir.

Özgün Hukuk Bürosu, Britanya, Belçika, Fransa, İspanya ve İtalya'dan avukatlar tarafından Kasım, 1988'de kurulan PLG International Lawyers'ın tek Türk üye hukuk bürosudur. PLG, Avrupa'nın ilk birleşik uluslararası hukuk uygulamasıdır.

Sülün Sok. No:8 34330 1.Levent Beşiktaş / TÜRKİYE
Tel : +90 212 356 3210(pbx) / +90 212 325 2307(pbx)
Faks : +90 212 356 3213
E-posta : info@ozgunlaw.com
İnternet sitesi: www.ozgunlaw.com

Bizi Takip Edin!

© 2017 - 2026 Özgün Law Firm